

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 880 ²	Κυριακὴ Β' Ματθαίου (Ματθ. 4,18-23) 7 Ἰουλίου 2024 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Θεία ἢ προέλευσι τῆς Ἐκκλησίας

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ «περιπατῶν (ὁ Ἰησοῦς) παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας...»
(Ματθ. 4,18)

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου, ὁμιλεῖ γιὰ **ψαρᾶδες**, φτωχαδάκια ποὺ ἔμεναν γύρω ἀπὸ τὴ λίμνη τῆς Γαλιλαίας σὲ μικρὲς καλύβες. Ξυπνοῦσαν τὴ νύχτα, ἔρριχναν τὰ δίκτυα τους, τότε ἔπιαναν τότε δὲν ἔπιαναν ψάρια, τὰ πουλοῦσαν, κ' ἔτσι ζοῦσαν τὶς φτωχὲς οἰκογένειές τους. Μεροδούλι μεροφαί.

Ποιὸς γύριζε νὰ προσέξῃ αὐτοὺς τοὺς ψαρᾶδες; Κανεῖς. Τί εἶπα; κανεῖς; Λάθος. Τοὺς πρόσεξε ἕνας! Κι ἅμα σὲ προσέξῃ αὐτὸς ὁ Ε-ΝΑΣ, ἃς μὴ σὲ προσέξῃ ὁ κόσμος ὅλος. Ὅλο τὸ ντουιᾶ νὰ ἴχῃς μαζί σου, ἅμα δὲν ἔχῃς τὸ μεγαλοδύναμο, τὸ Θεό, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κατορθώσῃς. Ἐνῶ λοιπὸν κανεῖς δὲν τοὺς πρόσεχε, τοὺς πρόσεξε τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ. Ἀπόδειξις ὅτι **πῆγε ὁ Χριστὸς ἐκεῖ στὰ χωριά**. Πῆγαινε συχνὰ καὶ τοὺς δίδασκε.

Ἄλλη τρανὴ ἀπόδειξις εἶνε, ὅτι ὁ Χριστὸς **διάλεξε τοὺς μαθητὰς του ἀπὸ τοὺς ψαρᾶδες**. Ὅταν ἀποφάσισε νὰ ἐκλέξῃ τρόπον τινὰ τὸ ἐπιτελεῖο του, τοὺς ἀποστόλους του, ποῦ πῆγε παρακαλῶ; Τὸ εὐαγγέλιο τὸ σημειώνει, κ' ἔχει μεγάλη σημασία. Τρεῖς ἦταν τότε οἱ μεγάλες πόλεις στὸν κόσμον· ἡ Ῥώμη, ἡ Ἀθήνα, καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ Χριστὸς δὲν πῆγε οὔτε στὴ Ῥώμη, οὔτε στὴν Ἀθήνα, οὔτε στὰ Ἱεροσόλυμα. Δὲν διάλεξε οὔτε στρατηγούς, οὔτε βασιλιᾶδες, οὔτε φιλοσόφους καὶ ῥήτορες, οὔτε γραμματεῖς καὶ φαρισαίους. Γιατί; Ἄν διάλεγε ῥήτορες καὶ φιλοσόφους, πολλοὶ θὰ ἔλεγαν· Νίκησε γιατί εἶχε κοντὰ του γραμματισμένους. Ἄν διάλεγε στρατηγούς καὶ βασιλιᾶδες, πάλι θὰ ἔλεγαν· Νίκησε τὸ σπαθί. Καὶ ἂν διάλεγε πλουσίους, θὰ ἔλεγαν· Νίκησε ὁ παρᾶς, τὸ χρῆμα. Αὐτοὶ ποὺ διάλεξε ὁ Χριστὸς ἦταν ἄοπλοι, οὔτε σουγιᾶ δὲν εἶχαν πάνω τους. Ἐνα σουγιᾶ μόνο εἶχε ὁ Πέτρος·

κι ὅταν τὸν ἔβγαλε τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης κ' ἔκοψε τὸ αὐτί τοῦ Μάλχου, ὁ Χριστὸς τὸν μάλωσε καὶ τοῦ εἶπε· Ἄ, σὲ παρακαλῶ «βάλε τὸ σουγιᾶ στὸ θηκάρη» (Ἰω. 18,11)· ἐμεῖς δὲν πολεμοῦμε μὲ τέτοια ὄπλα, διαφορετικὰ εἶνε τὰ ὄπλα τῆς πίστεως...

Λοιπὸν οἱ ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ ἦταν **ἄοπλοι, φτωχοὶ - πάμφτωχοι, καὶ ἀγράμματοι**· δὲν ἦταν εἰς θέσιν οὔτε τὴν ὑπογραφή τους νὰ βάλουν. Αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς κατὰ κόσμον τιποτένιους, αὐτοὺς διάλεξε.

—Ἐμεῖς, μᾶς ῥωτᾶνε τώρα πολλὲς φορές οἱ γραμματισμένοι, βγάλαμε πανεπιστήμιο· πῶς νὰ πιστέψουμε ὅτι **ὁ χριστιανισμὸς εἶνε πράγματι ἀπὸ τὸ Θεό**;

Ἄπαντοῦμε μὲ μιὰ λέξι, δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο· **Νὰ οἱ ἀπόστολοι!** Κανένας ἄλλος (οὔτε ἰδρυτὴς θρησκείας, οὔτε ἰδρυτὴς αυτοκρατορίας, οὔτε ἄλλος ἀπὸ ἑκείνους ποὺ δημιούργησαν μεγάλα ἔργα), κανένας δὲν διάλεξε τόσο ταπεινοὺς συνεργάτες. Ἄν οἱ ἀπόστολοι δὲν εἶχαν τὴ δύναμι ἀπὸ τὸ Θεό, ἦταν ἀδύνατον νὰ κατηχήσουν τὸν κόσμον. Ἐπομένως **ἡ θρησκεία μας εἶνε ἀπὸ τὸ Θεό**.

Πῆγε λοιπὸν ὁ Χριστὸς στὰ χωριουδάκια, διάλεξε αὐτοὺς, τοὺς ἔκανε μαθητὰς καὶ ἀποστόλους, καὶ **δι' αὐτῶν κατήρτισε τὸ σχέδιο τῆς ἐκχριστιανίσεως ὅλου τοῦ κόσμου**.

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν **πέρασε τὴ ζωὴ του στὰ χωριά**. Δὲν εἶνε μικρὸ δίδαγμα αὐτό. Μποροῦσε νὰ γεννηθῇ μέσ' στὴν Ἀθήνα κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι, ἢ στὴ Ῥώμη κάτω ἀπὸ τὸ Καπιτώλιο, ἢ στὴν Αἴγυπτο κάτω ἀπὸ τὶς πυραμίδες. **Ποῦ γεννήθηκε;** – ὅλα ἔχουν σημασία. **Σ' ἕνα χωριό**, στὴ Βηθλεέμ. Ποῦ πέρασε τὰ περισσότερα χρόνια του; Στὸ χειρότερο χωριό, τὴ Ναζαρέτ, ἕναν «ἀγκαθότοπο». Γι' αὐτὸ περι-

παικτικά τὸν ἔλεγαν *Ναζωραῖο*, καὶ αὐτὸ καὶ πάνω στὸ σταυρὸ τοῦ ἔγραψαν· «*Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων*» (ΐω. 19,19).

Τί σημαίνουν αὐτά; Ὁ Χριστὸς προτίμησε νὰ ἐκλέξη μαθητὰς ἀπὸ τὰ χωριά. Προτίμησε νὰ ζήσει τὰ περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς του σ' ἓνα χωριὸ ἄξεστο κ' ἐλεεινὸ. Προτίμησε ὡς ὄνομά του τὸ *Ναζωραῖος* – οὔτε *Ἀθηναῖος* οὔτε *Ῥωμαῖος*. Ἐδειξε ἔτσι, ὅτι **ἀγαπάει τὰ χωριά**, ἀγαπάει τὸν βίον τῆς ὑπαίθρου.

Χαρακτηριστικὸ εἶνε καὶ τὸ ἐξῆς. Κανένας τσοπάνος, κανένας ψαρᾶς, **κανένας χωρικός δὲν τὸν κάρφωσε**. Αὐτοὶ ἄφηναν ἀλέτρια καὶ δίχτυα κ' ἔτρεχαν νὰ τὸν ἀκούσουν. Σὰν τὸ παιδάκι ποὺ βυζαίνει τὸ βυζὶ τῆς μάνας του, σὰν τὴ μέλισσα ποὺ κάθεται πάνω στὸν ἀνθὸ, σὰν τὸ διψασμένο ἐλάφι ποὺ τρέχει στὴν πηγὴ, ἔτσι αὐτοὶ ἔτρεχαν κοντὰ του καὶ ἔλεγαν· «*Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος*» (ἔ.ἀ. 7,46).

Ποιοὶ τὸν πολέμησαν; – ἔχει σημασία αὐτό. Οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι· αὐτοὶ ποὺ κάθονταν μέσα στὰ Ἱεροσόλυμα, αὐτοὶ ποὺ ἔχαν τὰ χρήματα. Ἄλλοτε σήκωσαν πέτρες νὰ τὸν πετροβολήσουν, ἄλλοτε πῆραν σκοινιά νὰ τὸν δέσουν, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι «*ἐξέστη*», τρελλάθηκε (Μάρκ. 3,21). Αὐτὴ ἦταν ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἀνωτέρων λεγομένων τάξεων ἀπέναντί του. Δὲν σταυρώθηκε ὁ Χριστὸς σὲ χωριό· στὴν πρωτεύουσα, ἔξω ἀπ' τὰ Ἱεροσόλυμα σταυρώθηκε. Αὐτὸ ἔχει σημασία.

Γι' αὐτὸ τὰ χωριά εἶνε εὐλογημένα. Τὰ εὐλόγησε ἐκεῖνος τότε, ὅταν ξυπόλητος περνοῦσε βουνὰ καὶ λαγκάδια γιὰ νὰ τὰ ἐπισκεφθῆ. Κι ὅπως τότε τὰ εὐλόγησε, ἔτσι καὶ μέχρι σήμερα. **Ὁ Χριστὸς εὐλόγησε, εὐλογεῖ καὶ θὰ εὐλογῆ τὸ χωριό.** Γιατί; **Γιὰ δύο λόγους:**

✓ Πρῶτον, διότι οἱ χωρικοὶ **εἶνε ἡ βᾶσι τῆς κοινωνίας**. Δὲν τὸ καταλάβαμε ἐμεῖς οἱ Νεοέλληνες αὐτό. Οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες ἀναγνώριζαν, ὅτι θεμέλιο μιᾶς εὐημερούσης κοινωνίας εἶνε ἡ γεωργία. Τὰ προϊόντα τῶν γεωργῶν καὶ τῶν ψαρᾶδων καὶ τῶν βοσκῶν εἶνε στὸ τραπέζι καὶ τοῦ πλουσιώτερου ἀνθρώπου. Ἄν πάψουν αὐτοὶ νὰ ἐφοδιάζουν, πῶς θὰ ζήσουν οἱ λεγόμενες ἀνώτερες τάξεις; Εὐλογημένα λοιπὸν τὰ χέρια τους. Ἔχουν τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, γιατί καὶ αὐτὸς ἔτσι ἔζησε.

✓ Δεύτερον· εὐλογημένα τὰ χωριά, διότι **ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι ἀμαρτάνουν λιγώτερο**. Δὲν λέμε ὅτι στὰ χωριά κατοικοῦν ἄγγελοι· ὄχι. Ἄλλ' ἂν πάρουμε ζυγαριὰ καὶ ζυγίσουμε, θὰ δοῦμε ὅτι τὰ ἀμαρτήματα ποὺ κάνουν οἱ τσοπαναῖοι καὶ οἱ βοσκοὶ καὶ οἱ ψαρᾶδες καὶ ὅλοι ἐν γένει

οἱ χωρικοὶ, εἶνε πολὺ ἐλαφρότερα ἀπὸ τὰ ἀμαρτήματα ποὺ κάνουν στὶς πόλεις, ποὺ κατήντησαν Σόδομα καὶ Γόμορρα!

Στὶς μεγαλοπόλεις, μαζί μὲ τὸ λυσσασμένο κυνηγητὸ τοῦ χρήματος, ὑπάρχει μελαγχολία ποὺ ὀδηγεῖ σὲ αὐτοκτονίες, ὑπάρχει ἐγκληματικότητα καὶ ἀνασφάλεια. Στὰ χωριά **ὑπάρχει περισσότερη ἀνθρωπιά**, καὶ ἐν καιρῷ πολέμου μεγαλύτερη **ἀσφάλεια**. Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς εἶπε, ὅτι θὰ ῥθῆ ὥρα ποὺ τὰ βουνὰ τῆς ὑπαίθρου θὰ μᾶς σώσουν· στὶς σπηλιές θὰ πάνε οἱ ἄνθρωποι.

Ἐμεῖς προσευχόμαστε καὶ λέμε· Μακριὰ ὁ πόλεμος! Εἶνε φρικτὸ πρᾶγμα. Καὶ ἂν γίνῃ πόλεμος, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ εἶνε ὅπως τὰ παλιὰ τὰ χρόνια. Θὰ πέσουν «*φιάλαι*» τῆς Ἀποκαλύψεως (Ἀπ. 16,1-4,8,10,12,17), ἀτομικὲς βόμβες. Καὶ δὲν θὰ πέσουν στὴν ὑπαίθρο· θὰ πέσουν στὶς μεγάλες πολιτείες· «**Ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλῶν ἡ μεγάλη...**» (ἔ.ἀ. 14,8· 18,2). Ὑπὸ τὴν «*Βαβυλῶνα*» ἐννοοῦνται οἱ μεγάλες πόλεις. Διότι αὐτὲς ἀμάρτησαν πάρα πολὺ. Ἐκεῖ ἡ ἀθεΐα, ἐκεῖ ἡ φιλαργυρία, ἐκεῖ ἡ ἀδικία, ἐκεῖ ἡ διαφθορά, ἐκεῖ ἡ μόδα καὶ ἡ ἀναισχυντία. Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς εἶπε· «*Ὅταν δῆτε τίς γυναῖκες νὰ περπατοῦν γυμνὲς στὸ δρόμο, τότε ἦρθε τὸ τέλος τοῦ κόσμου*». Καὶ τώρα περπατοῦν γυμνὲς. Γιατί ἀφήσαμε τὴ δικὴ μας ὠραία ἐνδυμασία, καὶ ἀντιγράψουμε μόδες διεφθαρμένων λαῶν;

* * *

Τελείωσα, ἀγαπητοί μου. Συνοψίζω καὶ λέω, ὅτι ὁ Χριστὸς πῆγε στὸ χωριό· διάλεξε τοὺς μαθητὰς του ἀπὸ τοὺς ψαρᾶδες· εὐλόγησε, εὐλογεῖ καὶ θὰ εὐλογῆ τὰ χωριά γιὰ τοὺς λόγους ποὺ εἶπαμε. Γι' αὐτὸ **λέγω τώρα σὲ ὄσους κατοικοῦν στὴν ὑπαίθρο**·

Ἄγαπητὰ παιδιὰ τῆς πατρίδος καὶ τῆς πίστεως· κλειστε τ' αὐτιά σας στὶς φωνὲς τοῦ κόσμου καὶ τοῦ σατανᾶ. **Μείνετε πιστοὶ** καὶ ἀφωσιωμένοι στὸ Θεό, καὶ ὁ Χριστὸς θὰ εἶνε μαζί σας. Καὶ ἂν ὄλοι γονατίσουν καὶ προσκυνήσουν τὸν διάβολο, ἓνας ἐσὺ νὰ μείνης, **νὰ μὴ γονατίσης!**

Δὲν θὰ νικήσῃ ἡ ἀθεΐα! Ὑπάρχει μέσα στὴν Ἀποκάλυψη προφητεία. Ὁ Ἰωάννης εἶδε νὰ παλεύουν διάφορα θηρία. Στὸ τέλος ὅμως δὲν νίκησε κανένα ἀπὸ αὐτά. Ποιὸς νίκησε; **Νίκησε τὸ ἀρνίον!** (βλ. Ἀπ. 17,14). Τὸ ἀρνίον θὰ νικήσῃ τὰ θηρία; Ναί! Τὸ ἀρνίον θὰ νικήσῃ καὶ τὴν ἀρκούδα καὶ τὴν τίγρι καὶ ὅλα. Τὸ δὲ ἀρνίον εἶνε ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1272²

Κυρ. Πατέρων Δ' Οἰκ. Συν. (Ματθ. 5,14-19)
14 Ἰουλίου 2024 (2006)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Νὰ γίνουμε φῶτα!

«Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου...» (Ματθ. 5,14)

Ἀρχίζω, ἀγαπητοί μου, τὴν ὁμιλία μὲ μιὰ ἐρώτησι· **Ἐπάρχει κανεὶς ποὺ ἀγαπάει τὸ σκοτάδι;** Κανεὶς ἀσφαλῶς. Ὅλοι ἀγαποῦμε τὸ φῶς. Χωρὶς φῶς δὲν μποροῦμε νὰ κινηθοῦμε καὶ νὰ ἐργαστοῦμε. Γι' αὐτό, ὅταν τὸ πρωὶ βγαίνει ὁ ἥλιος λαμπρὸς καὶ σκορπάη σ' ὅλη τὴ γῆ τίς ζωογόνες ἀκτίνες του, ὅλοι αἰσθανόμαστε χαρά. Πόσο πρέπει νὰ συμπαθοῦμε τοὺς τυφλοὺς ἀδελφούς μας, ποὺ δὲν ἔχουν μάτια γιὰ νὰ δοῦν τὸ φῶς· καὶ πόσο εὐγνώμονες πρέπει νὰ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὰ μάτια καὶ βλέπουν τὰ ὠραῖα τῆς δημιουργίας καὶ τοῦ Θεοῦ! Γι' αὐτὸ καὶ ἕνας ποιητὴς λέει·

«Ὅταν τριγύρω βλέπω τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
τὸν ἥλιο, τὴν σελήνη, τ' ἄστρα τὰ φωτεινά,
τὴ θάλασσα, π' ἀφρίζει κι ἀπλώνεται μεγάλη,
τοὺς ποταμούς, τὰ δένδρα, τοὺς κάμπους, τὰ βουνά,
καὶ τ' ἄνθη ποὺ στολίζουν ἀγροὺς καὶ μονοπάτια,
Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μοῦ ἔδωκες τὰ μάτια»

(Ἰω. Πολέμης· Ἀναγνωστικὸ τῆς Ε' Δημ., σ. 295).

Ἄνεκτίμητη δωρεὰ τοῦ Θεοῦ εἶνε **τὸ ὑλικὸ φῶς**. Καὶ ὑπάρχουν διάφορα εἶδη ὑλικοῦ φωτός. Στὴν ἐκκλησία λ.χ. φῶς εἶνε ἡ κανδήλα, φῶς τὸ κεράκι ποὺ ἀνάβουμε μπροστὰ στις εἰκόνες, φῶς καὶ ὁ πολυέλεος. Κ' ἕνα δαδί, ποὺ ἀνάβει ὁ τσοπάνος τῆ νύχτα καὶ φωτίζει τὴν καλύβα του τὸ χειμῶνα, εἶνε κι αὐτὸ ἕνα φῶς. Δυνατὸ φῶς εἶνε τὸ ἠλεκτρικὸ, αὐτὸ ποὺ ἐκπέμπουν οἱ ἠλεκτρικοὶ λαμπτήρες. Ἄπ' ὅλα ὅμως τὰ ὑλικά φῶτα, φυσικὰ καὶ τεχνητά, ἀσφαλῶς ὑπερέχει ὁ ἥλιος, ὁ βασιλεὺς τοῦ φωτός.

Ἄλλ' ὅπως ὑπάρχει ὑλικὸ φῶς, ὑπάρχει καὶ πνευματικὸ φῶς. Καὶ γιὰ **τὸ πνευματικὸ φῶς** ὁμιλεῖ σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Πνευματικὸ φῶς εἶνε ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Θὰ πῆ κάποιος· Δὲν ὑπάρχουν κι ἄλλες διδασκαλίες; μόνου τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει;... Δὲν ἀρνοῦμεθα· ὑπάρχουν κι ἄλλες διδασκαλίες, σοφῶν διδασκάλων, μεγάλων ἀνθρώ-

πων· καὶ τοῦτος ὁ τόπος, ἡ Ἑλλάδα, ἀνέδειξε σπουδαῖα πνεύματα. Ἄλλὰ ἡ διδασκαλία ὄλων αὐτῶν, καὶ τῶν πιὸ σοφῶν, τὰ φῶτα ποὺ προσέφεραν στὸν κόσμον (φῶτα τεχνῶν, ἐπιστημῶν, γνώσεως, μαθήσεως), ἐν συγκρίσει μὲ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ εἶνε πολὺ μικρά. Ξέρετε πῶς μοιάζουν; Ὅσοι εἶνε ἀπὸ χωριά ξέρουν, ὅτι σὲ ὠρισμένα μέρη τῆ νύχτα λάμπουν στιγμιαίως κάτι μικρὰ φωτάκια· εἶνε ὠρισμένα ἔντομα ποὺ ὀνομάζονται **πυγολαμπίδες**, διότι καθὼς πετοῦν ἢ οὐρά τους ἐκπέμπει μέσα στὸ σκοτάδι μερικὲς ἀκτίνες. Ὅ,τι λοιπὸν εἶνε οἱ πυγολαμπίδες τῆ νύχτα, εἶνε καὶ οἱ διδασκαλίες τῶν ἀνθρώπων ἐν συγκρίσει μὲ τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς θείας διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶπε μὲ ἀπόλυτο τρόπο· «*Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου*» (Ἰω. 8,12).

Ἔχουμε λοιπὸν **δύο ἡλίους**· ἕναν ἥλιο ποὺ φωτίζει τὸν φυσικὸν κόσμον, καὶ τὸν πνευματικὸν ἥλιο ποὺ ὀνομάζεται Χριστός. Εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ γιὰ τὸν φυσικὸν ἥλιο· ἀλλὰ θὰ εἴμαστε ἀνάξιοι νὰ ὀνομαζώμαστε Χριστιανοί, ἐὰν δὲν εὐχαριστοῦμε τὸν ἐν Τριάδι Θεὸ διότι διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναψε ἐν μέσῳ τῆς ἀνθρωπότητος τὸν πνευματικὸν ἥλιο ποὺ φωτίζει καὶ θὰ φωτίζῃ αἰωνίως τὰ πάντα.

Μεταξὺ τοῦ φυσικοῦ ἡλίου καὶ τοῦ πνευματικοῦ ἡλίου **ὑπάρχει μίᾳ μεγάλῃ διαφορᾷ**. Ὁ ἥλιος αὐτὸς ποὺ βλέπουμε κάθε πρωὶ ν' ἀνατέλλῃ καὶ κάθε βράδυ νὰ βασιλεύῃ καὶ λάμπει χιλιάδες τώρα χρόνια, ὁ ἥλιος αὐτὸς μιὰ μέρα θὰ σβήσῃ. Ὅπως σβήνει μιὰ καντήλα στὸ ναό, ὅπως σβήνει ἕνα δαδί, ὅπως σβήνει ἕνας ἠλεκτρικὸς λαμπτήρας, ἔτσι θὰ σβήσῃ μιὰ μέρα κι αὐτὸς καὶ θὰ πέσῃ σκοτάδι στὸν κόσμον. Τὸ λέει ὁ Χριστὸς αὐτό (βλ. Ματθ. 24,29. Μάρκ. 13,24). Κι ὄχι μόνου ὁ ἥλιος ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα καὶ οἱ γαλαξίες τοῦ σύμπαντος, ὅλα θὰ σβήσουν. Ἐνα δὲν θὰ σβήσῃ! Ποιός; Τὸ λέει

σήμερα ὁ Χριστός· «Ἔως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου...» (Ματθ. 5,18). Κι ἄλλοῦ ἐπαναλαμβάνει· «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (ἔ.ἀ. 24,35). Ἄτρεπτος καὶ ἀναλλοίωτος ὁ Χριστός, ἄφθαρτη καὶ αἰώνια ἡ διδασκαλία του.

Φῶς ἀναλλοίωτο ὁ Χριστός· φῶς τὰ λόγια του, φῶς ἡ ζωὴ του, φῶς τὰ θαύματά του, φῶς τὰ πάθη καὶ ὁ σταυρός του, φῶς ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ἀνάληψί του, φῶς ἡ Πεντηκοστή. Ὅλο φῶς εἶν' ὁ Χριστός. Ὁ φυσικὸς ἥλιος ἔχει τίς κηλίδες του, ὁ Χριστός μας δὲν ἔχει οὔτε τὴν παραμικρὴ σκιά. Εἶνε ὁ ἅγιος καὶ ἀμόλυντος κατὰ πάντα.

Ἄλλ' ὅπως ὁ Χριστός εἶνε φῶς, ἔτσι καὶ αὐτοὶ ποὺ πιστεύουν σ' αὐτὸν πρέπει νὰ εἶνε φῶτα. Καὶ τέτοια φῶτα, πνευματικὰ φῶτα, εἶνε οἱ ἅγιοι ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα. Σήμερα ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴ μνήμη τῶν **πατέρων τῆς Τετάρτης (Δ') Οἰκουμενικῆς Συνόδου**, ποὺ συνήλθαν τὸ 451 στὴ Χαλκηδόνα, γιὰ νὰ πολεμήσουν τὴν αἵρεσι τοῦ Εὐτυχοῦς καὶ τοῦ Διοσκόρου, τὴν τρομερὴ αἵρεσι τοῦ *μονοφυσιτισμοῦ*, ποὺ ἀνέτρεπε τὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία γιὰ τὸ θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μας. Ἡ Τετάρτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καταδίκασε αὐτοὺς τοὺς αἵρετικούς, τοὺς λεγομένους *μονοφυσίτες*, ποὺ δίδασκαν ἀντίθετα ἀπὸ τὴ διδασκαλία τῆς ἀγίας Γραφῆς, τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν ἀποστόλων. Ἦταν ἐν ὄλῳ **630 πατέρες, 630 «ἀστέρες πολὺφωτοι»**. Ἐὰν ὁ Χριστός εἶνε ἥλιος, οἱ ἅγιοι πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὰ συγγράμματά τους καὶ τὴ σοφία τους, μὲ τὴν παρρησία καὶ τὴν ὁμολογία τους, μὲ τὴν ὅλη ἀγία ζωὴ τους, ὑπῆρξαν *«ἀστέρες πολὺφωτοι τοῦ νοητοῦ στερεώματος»*, ὅπως ψάλλει τὸ ὠραῖο δοξαστικό τους.

* * *

Φῶς λοιπὸν ὁ Χριστός, φῶς οἱ ἀπόστολοι, φῶς οἱ προφῆται, φῶς οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι. Αὐτὰ τὰ φῶτα φωτίζουν τὸν πνευματικὸ οὐρανὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐκθειάζουμε μόνο τοὺς πατέρας καὶ διδασκάλους· πρέπει καὶ νὰ τοὺς ἀκολουθοῦμε. Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ *«Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου»* (Ματθ. 5,14) ἰσοδυναμεῖ μὲ ἰσχυρὴ προτροπὴ - ἐντολὴ **νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς φῶτα**.

Σεῖς οἱ Χριστιανοί, λέει ὁ Κύριος, εἴστε φῶτα μέσ' στὴ νύχτα τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, οἱ πιστοὶ ἄνθρωποι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ὁ ἀσπρομάλλης γέρος καὶ τὸ νήπιο ποὺ κρατᾷ στὴ ἀγκαλιά της ἡ μάνα, τὰ

παιδιά τῶν κατηχητικῶν σχολείων καὶ οἱ νέοι, κάθε ὀρθόδοξη ψυχὴ, αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὸ *«μικρὸν ποιμνιον»* (Λουκ. 12,32), αὐτοὶ εἶνε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἡ *«γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον»* (Ἀπ. 12,1), τὰ παιδιά της *«ἐνδύθησαν τὸν Χριστό»* (Γαλ. 3,27) ποὺ εἶνε *«τὸ φῶς τοῦ κόσμου»* (Ἰω. 8,12), καὶ μὲ τὴν παρουσία καὶ τὴ διαγωγή τους *«φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι»* (λειτ. προηγ.).

Ὅταν ὁ ἥλιος δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ λάμψη, τότε εἶνε χαρὰ Θεοῦ, θερμαίνεται καὶ ζωογονεῖται κάθε πλάσμα. Ὅταν ἀντιθέτως τὸ χειμῶνα **ὁ ἥλιος κρύβεται** ἐπὶ πολλὰς μέρες κι ὁ οὐρανὸς σκοτεινιάζει, οἱ ἄνθρωποι δὲν βλέπουν ἥλιο καὶ λυποῦνται. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει σήμερα καὶ στὸν πνευματικὸ ὀρίζοντα, στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχει **σκοτάδι**. Χειμῶνας βαρὺς ἐπικρατεῖ, ἥλιος δὲν λάμπει, ἄστρα δὲν φαίνονται, σελήνη δὲν φέγγει.

Ἄλλὰ θαρσεῖτε, ἀδελφοί! Θὰ λάμψη πάλι φῶς, θὰ λάμψη ἡ ἀλήθεια. Δὲν θὰ νικήσῃ τὸ σκότος. Τὰ σύννεφα δὲν νικοῦν τελικὰ τὸν ἥλιο· γιὰ λίγο μόνο τὸν σκιάζουν. Καὶ τὰ σύννεφα ποὺ λέγονται εἴτε ψεύδη εἴτε συκοφαντίες εἴτε διαβολὲς εἴτε ἀδικίες εἴτε περιορισμοὶ καὶ φυλακίσεις εἴτε ἐκτοπισμοὶ καὶ ἐξορίες εἴτε διωγμοὶ καὶ βασανιστήρια, δὲν μποροῦν νὰ καλύψουν γιὰ πάντα τὸν ἥλιο τῆς ἀληθείας, τὸ φῶς τοῦ δικαίου, τὴ λάμψη τῆς ἀγιότητος, τὴν ἀξία κάθε τιμίου ἀγωνιστοῦ. Ὅπως δὲν μπορεῖ νὰ σβῆσῃ ὁ ἥλιος, ἔστω κι ἂν χιλιάδες ἄνθρωποι βγοῦν ἔξω κι ἀρχίσουν νὰ τὸν φτύνουν, διότι εἶνε ἀδύνατον τὰ σάλια τους νὰ τὸν φτάσουν, κατὰ παρόμοιο τρόπο **εἶνε ἀδύνατον νὰ σβηστῇ ἡ ἀλήθεια**.

Γιὰ λίγο σκιάζεται ὁ ἥλιος, προσωρινὰ ἐπικρατεῖ χειμῶνας, προσωρινὰ ἀποκρύπτεται ἡ ἀλήθεια. **Χρειάζεται πίστις, ὑπομονή, καρτερία**. Μέσ' στὸ σκοτάδι νὰ μὴ χαθῇ ἀπ' τὸ μάτι μας ἓνα ἀστέρι. Καὶ τὸ ἀστέρι, ποὺ πρέπει νὰ κρατήσουμε στὸν οὐρανὸ τῆς καρδιάς μας ὅλοι, εἶνε ἡ **ἐλπίδα στὸ Χριστό**. *«Ἡ ἐλπίς οὐ καταισχύνει»* (Ρωμ. 5,5). Μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ θ' ἀντιμετωπίσουμε κάθε θύελλα. Σὰς ὁμιλεῖ ἓνας γέροντας ἐπίσκοπος, ποὺ δὲν πέρασε τὴ ζωὴ του μὲ εὐκολίες, ἀλλὰ διῆλθε διὰ μέσου πολλῶν περιπετειῶν. Πιστεύω ἀκραδάντως, ὅτι ὅσες σκοτεινὲς δυνάμεις καὶ ἂν δροῦν στὸν κόσμον, ὅσο μαύρη καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀτμόσφαιρα ἢ πνευματικὴ, ἢ ἠθικὴ, ἢ ἐκκλησιαστικὴ, ἢ ἐθνικὴ, ἢ παγκόσμιος, στὸ τέλος θὰ νικήσῃ τὸ φῶς, ὁ ἥλιος, ὁ Χριστός· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἐγίνε στὸν ἰ. ναὸ Ἁγ. Γεωργίου Πρώτης - Φλωρίνης τὴν 14-7-1974 μὲ ἄλλο τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησις 16-7-2006, ἐπανέκδοσις 11-6-2024.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2623

Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεοβίτου
Σάββατο 20 Ἰουλίου 2024

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Πιστεύω, Κύριε!

Μεγάλος ἅγιος ἑορτάζει, ἀδελφοί μου, σήμερα. Τὴν ἡμέρα αὐτή, 20 Ἰουλίου, ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία τιμᾷ τὸν **προφήτη Ἡλία τὸν Θεοβίτη**, ποῦ ἔζησε καὶ ἔδρασε στὰ χρόνια τῆς παλαιᾶς διαθήκης, τὸν 9ο π.Χ. αἰώνα. Ἡ Ἱερὰ μνήμη του ζωντανεῖ μπροστὰ μας τὴν πολυτάραχη ζωὴ του. Τί πρῶτο καὶ τί δεύτερο νὰ θυμηθοῦμε ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες του;

Ἦταν τὰ χρόνια ποῦ ὁ μέγας αὐτὸς κήρυκας τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ ἦλθε, κατ' ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, σὲ σφοδρὴ σύγκρουσι μὲ τὸν ἀσεβῆ **βασιλιᾷ Ἀχαάβ** γιὰ τὴν ἀποστασία του ἀπὸ τὴν πίστι στὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὴν κατάπτωσι στὴ **λατρεία τοῦ Βάαλ**.

Τί ἦταν ὁ Βαάλ; Ὁ πιὸ αἰσχρὸς θεὸς τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Τοὺς ἔβαλε ὁ βασιλιᾶς καὶ μάζεψαν μπροῦτζο, ποῦ τότε εἶχε μεγάλη ἀξία. Τὸν ἔλειωσαν κ' ἔκαναν ἓνα ἄγαλμα δεκαπέντε μέτρα ὕψος, μὲ χέρια ἔτοιμα νὰ δεχτοῦν θυσία σὲ ἀνοιχτὲς παλάμες. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ξοάνου αὐτοῦ ἦταν κούφιο, σὰν φοῦρνος, μέσα στὸν ὁποῖο ἔρριχναν ξύλα, κλαδιά, πίσσα, εὐφλεκτες ὕλες. Ἔβαζαν φωτιά, ὁ μπροῦτζος γινόταν κόκκινος, κι ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὰ μάτια τοῦ εἰδῶλου ἔβγαίναν φλόγες. Καὶ τότε συνέβαινε κάτι ἀπίστευτο· τὴν ὥρα ἐκείνη μανάδες ἔφερναν μικρὰ παιδιὰ ποῦ κρατοῦσαν στὴν ἀγκαλιά, τ' ἄφηναν ἐπάνω στὶς πυρακτωμένες παλάμες καὶ τὰ παιδάκια κλαίγοντας - σπαράζοντας καίγονταν σὰν τὸ λιβάνι.

Τέτοιο θεὸ λάτρευαν, ποῦ τὸν εἶχε ἐγκαταστήσει ἐκεῖ ὁ Ἀχαάβ. Πίσω ὅμως ἀπὸ τὸ βασιλιᾷ ἦταν ἡ βασίλισσα, ἡ φοβερὴ **Ἰεζάβελ**· αὐτὴ εἶχε φέρει μαζί της ἀπὸ τὸ πατρικὸ της σπίτι τὴν εἰδωλολατρία καὶ εἶχε παρασύρει σ' αὐτὴν καὶ τὸ βασιλιᾷ σύζυγό της καὶ τὸ λαό.

Αὐτὴ λοιπὸν μισοῦσε πολὺ τὸν προφήτη Ἡλία. Τὸ μένος της ἐναντίον του ξέσπασε ἰδίως μετὰ ἀπὸ ἓνα **«μάτς»**, μία ἀναμέτρησι, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἀγνή πίστι στὸν Κύριο κατατρόπωσε τὴν αἰσχροὴ εἰδωλολατρία. Τὰ πράγματα ἔγιναν ὡς ἐξῆς.

Ὁ προφήτης Ἡλίας βλέποντας, ἀγαπητοί μου, τὸ παλάτι καὶ τὸ λαὸ ν' ἀπομακρύνονται ἀπὸ

τὸν Κύριο, μὲ θεῖο ζῆλο καὶ ἀκλόνητη πίστι, προκάλεσε ἓνα δύσκολο διαγωνισμό. –Μάζεψε σύ, πρότεινε στὸν Ἀχαάβ, πάνω στὸ Καρμήλιο ὄρος ὅλο τὸ λαὸ καὶ **«τοὺς προφῆτας τῆς αἰσχύνης»** (Γ' Βασ. 18,19). Κι ἂς γίνουν ἐκεῖ **δύο ξεχωριστὲς θυσίες**. Φέρτε δύο βόδια, φέρτε καὶ ξύλα, ἀλλὰ **φωτιά μὴν ἀνάψετε**. Τὸ ἓνα βόδι νὰ τὸ θυσιάσουν οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ σὲ δικό τους θυσιαστήριο καὶ τὸ ἄλλο ἐγὼ σὲ δικό μου, καὶ **ὁποῖος θεὸς στείλῃ φωτιά** γιὰ τὴν θυσία, αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ ἀληθινός. Συμφωνεῖτε;

Δέχτηκαν τὴν πρότασί του καὶ πρῶτοι ἄρχισαν τὴ θυσία οἱ **«ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης»**. Οἱ προσευχὲς τους ὅμως ἔμειναν ἄκαρπες. Ὅταν ἦρθε ἡ **σειρὰ τοῦ Ἡλία**, μόλις προσευχήθηκε αὐτός, ἀμέσως **«ἔπεσε πῦρ παρὰ Κυρίου ἐξ οὐρανοῦ»** (ἐ.ἀ. 18,38) καὶ κατέκαυσε μαζί μὲ τὸ σφάγιο καὶ ὅλα γύρω του. Ἀποδείχθηκε ἔτσι μπροστὰ σὲ ὅλους τετραγωνικῶς κι ἀναντιρρήτως ἡ ἀπάτη τῆς εἰδωλολατρίας. Μετὰ τὴν **ἀναμέτρησι** ὁ Ἡλίας προχώρησε ἀμέσως σὲ **ἐπίθεσι**· εἶπε νὰ συλλάβουν ἀμέσως ὅλους τοὺς «ὑπηρέτες τῆς ντροπῆς» καὶ **τοὺς κατέσφαξε μὲ τὸ χέρι του** στὸ χεῖμαρρο Κισσῶν.

Σὰν τὰ ἔμαθε αὐτὰ ἡ Ἰεζάβελ, ἡ κακιὰ καὶ διεστραμμένη βασίλισσα, ἐφρύαξε ἐναντίον του καὶ τοῦ μῆνυσε ἀπειλητικά, ὅτι θὰ τὸν θανατώσῃ. Στὸ ἄκουσμα τῆς ἀπειλῆς ὁ **ἀτρόμητος Ἡλίας δέλιαισε**· ἄνθρωπος ἦταν κι αὐτός· φάνηκε ὅτι ἡ δύναμις ποῦ εἶχε ἦταν τοῦ Θεοῦ, ὄχι δική του. Σηκώθηκε τότε κ' ἔφυγε φοβισμένος πολὺ μακριὰ· ἀπὸ τὸ βορρᾶ βρέθηκε στὸ νότο. Σκαρφάλωσε σὲ βουνά, τρύπωσε σὲ σπηλιές. Βάδισε χιλιόμετρα διψασμένος, πεινασμένος, καταζητούμενος ἀπὸ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα, ποῦ τὸν ἔψαχναν σὲ βουνὰ καὶ ρουμάνια νὰ τὸν συλλάβουν. Τελικὰ δὲν τὸν βρῆκαν.

Σὲ μιὰ στιγμῆ, ἐνῶ βασίλευε ὁ ἥλιος, ἔνωσε **ἀπελπισία**. Εἶδε τὰ ἀνάκτορα μέσα στὴν εἰδωλολατρία καὶ τὴ διαφθορά. Εἶδε τοὺς πλουσίους πλεονέκτες, κοράκια καὶ ὄρνεα ἄγρια. Εἶδε τὸν κόσμο γύρω του δειλὸ καὶ ἀνανδρο. Εἶδε τὸ λαό, γυναῖκες - ἄντρες, νὰ προσκυνοῦν τὸν Βαάλ. Ἄρχισε νὰ κλαίῃ λέγοντας· –Θεέ μου, δὲν θέλω νὰ ζῶ στὸ μαῦρο τοῦτο κόσμο, σ' αὐτὴ τὴν κόλασι.

[Γιατί ἡ γῆ ἀπὸ μᾶς γίνεται ἢ παράδεισος ἢ κόλασι. Κόλασι γίνεται ὅταν αὐτοὶ ποὺ κυβερνοῦν δὲν στέκουν στὸ ὕψος τους]. Ἀπελπισμένος λοιπὸν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀπὸ τὴ φοβερὴ κατάστασι εἶπε ὁ Ἥλιος· **Θεέ μου**, δὲν θέλω πιά νὰ ζῶ, **πάρε τὴν ψυχὴ μου** (ἔ.ἀ. 19,4). Καὶ ἔπεσε σὲ ὕπνο.

Ὁ Θεὸς τὸν παρηγόρησε τότε μὲ ἄγγελό του, ποὺ τοῦ ἔφερε τροφὴ καὶ νερό. Σηκώθηκε, ἔφαγε, ἤπια, πῆρε δύναμι καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του ἐπὶ σαράντα ἡμερόνυχτα. Μπήκε μετὰ μέσα σὲ μιὰ σπηλιὰ καὶ προσευχήθηκε θρηνώντας· –Κύριε, τὰ παιδιά σου σὲ ἐγκατέλειψαν, γκρέμισαν τὰ θυσιαστήριά σου καὶ φόνευσαν τοὺς προφήτες σου· ἔχω μείνει μόνος καὶ ζητοῦν νὰ μ' ἐξοντώσουν. –**Λάθος κάνεις!** τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Θεός· **δὲν εἶσαι μόνος**· ὑπάρχουν ἀκόμη μέσα στὸ λαό μου ἑφτά χιλιάδες ψυχὲς ποὺ δὲν ἔσκυψαν, δὲν γονάτισαν στὸν Βάαλ, δὲν προσκυνοῦν τὰ εἰδῶλα.

* * *

Τελειώνω, ἀδελφοί μου. Κρατήστε αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο στὴ μνήμη σας. Εἶνε πολὺ **διδασκτικό**.

Ὅπως στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἥλια ἔτσι καὶ σήμερα ἔχουμε φύγει πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο. Ποιὸς θὰ μᾶς δώσῃ δάκρυα νὰ θρηνήσουμε τὴν **ἀποστασία** τοῦ λαοῦ μας; Οἱ ἄνθρωποι ἐγκατέλειψαν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Δὲν βλέπετε;

Τὴν Κυριακὴ **δὲν ἐκκλησιάζονται**. Οἱ πρόγονοί μας καὶ μέσα στὴν Τουρκία, χωρὶς καμπάνες, μαζεύονταν ὅλοι στὴν ἐκκλησιά. Λεγῶνες, γέροι ἀνήμποροι, ἄρρωστοι μὲ πυρετὸ στὸ κρεβάτι, μόνο αὐτοὶ ἔλειπαν. Τώρα χτυπᾷ ἡ καμπάνα, καὶ ὁ ἕνας κοιμᾶται, ὁ ἄλλος εἶνε ξενύχτης γιατί χαρτόπαιζε, ὁ ἄλλος πάει γιὰ κυνήγι, ὁ ἄλλος πάει ταξίδι ἢ ἐκδρομὴ ἢ στὸ καφενεῖο ἢ στὴ δουλειά. Ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ Χριστιανοὺς οὔτε τρεῖς δὲν ἐκκλησιάζονται. Οἱ λεγόμενοι Χριστιανοὶ ἄφησαν τὴν ἐκκλησιάζει· γιὰ αἰσχροὺς ταινίες καὶ ἄλλα θεάματα ὅμως, ἐκεῖ τρέχει καὶ ἡ κουτσὴ Μαριώ.

Ἄλλοτε δὲν τολμοῦσε ἄνθρωπος νὰ πῆ λέξι κατὰ τοῦ Θεοῦ. Τώρα βλέπεις κ' ἕνα ἀστοιχείωτο παιδαρέλι ν' ἀποφαίνεται πῶς Δὲν ὑπάρχει Θεός. Καὶ τὸ φρικτό, ἀκοῦς βρωμερὰ στόματα καὶ νὰ **βλαστημᾶνε τὰ θεῖα**. Θεέ μου, πῶς μᾶς ἀνέχεσαι; Ἐγὼ περιμένω κάποιον μεγάλο κακὸ στὸν τόπο μας· διότι ὅλοι, μικροὶ - μεγάλοι, ἄντρες - γυναῖκες, γέροι καὶ παιδιά ἀκόμα, βλαστημᾶνε τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια.

Τὸ ἀκόμη χειρότερο· ἐνῶ ἄλλοτε ἡ πορνεία καὶ ἡ μοιχεία ἦταν κάπως πιὸ σπάνια, τώρα πλήθυναν τὰ **διαζύγια**. Κάθε μέρα στὴ Μητρόπολι ἀντρόγυνα πιέζουν μὲ δικηγόρους κ.λπ. γιὰ διαζύγιο. Βεβαίως, ὅπως δὴλῶσα, διαζύγιο δὲν δίνω· ἀλλὰ βλέπω πῶς ὁ κόσμος ἄλλαξε.

Τὰ παιδιά δὲν σέβονται τοὺς γονεῖς. Ἦρθε πατέρας καὶ ἔκλαιγε, γιατί τὸ παιδί του πῆρε ξύλο καὶ τὸν χτήπησε. Μαρμαρωμένα τὰ χέρια παιδιῶν ποὺ χτυποῦν καὶ νὰ ξερριζωθοῦν γλῶσσες ποὺ βρίζουν πατέρα καὶ μάνα. «**Ἦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη**» (Λουκ. 9,41).

Κι ἂν μέσα στὸν κόσμον αὐτὸν τῆς ἀνομίας βρεθῆ κανένας καὶ πάῃ στὴν ἐκκλησιά, λένε· Ἦ τὸ βλάκα, τὸν καθυστερημένο. Ἦν δοῦν κοπέλλα ντυμένη σεμνά, τὴν κοροϊδεύουν, τὴ λένε καλόγρια. Ἦν δοῦν πολύτεκνο οἰκογενειάρχῃ ἢ πολύτεκνη μάνα, εἰρωνεύονται. Καὶ μετὰ σοῦ λένε «Ἦ Ἑλλάδα ποτέ δὲν πεθαίνει». Λάθος, κύριε· πεθαίνει ἡ Ἑλλάδα, καὶ ἡ εὐθύνη βαρύνει ὅλους. Τὰ διπλανά μας κράτη γέμισαν παιδιά. Καὶ ἐμεῖς λιγοστεύουμε, καὶ αὔριο θὰ γίνουμε γηροκομεῖο. Γιατί μπήκε ὁ διάβολος, ἡ μόδα, τὰ καινὰ δαιμόνια. Κι ὅταν τοὺς μιλήσης, εἶσαι κακός... Προτιμῶ, ἀγαπητοί μου, νὰ πέσω ἀπὸ τὸ θρόνο, νὰ πάω στὴν ἔρημον νὰ ζῶ σὰν τὸν Ἥλια. Μὰ ὅσο ζῶ καὶ κρατῶ τὴν ῥάβδο, θὰ κηρύττω καὶ θὰ ἐλέγχω κάθε κακὸ, ὅπου τὸ συναντῶ, εἴτε στὰ παλάτια εἴτε στὴς καλύβες.

Παιδιά μου, σᾶς μιλῶ μὲ πόνο. **Πιστεύω στὸ Θεὸ καὶ στὸ Εὐαγγέλιο**. Ἦν ποτε σᾶς ζητήσω τίποτε δικό μου, ἔχετε δικαίωμα νὰ μὲ κυνηγήσετε μέχρι τὸν Ἀλιάκμονα. Δὲν ζητῶ τίποτε δικό μου. Ἦν δὲν πίστευα, θὰ ἔπαιρνα αὐτὰ τὰ ἄμφια νὰ τὰ κάψω. Ἀλλὰ πιστεύω στὸ Θεό, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ἀληθινὸ, πιστεύω σὲ ὅσα κηρύττει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Μόνος ἔμεινα, εἶπε ὁ Ἥλιος. Καὶ ἔρχονται στιγμὲς ἀπελπισίας ποὺ κ' ἐμεῖς λέμε· Θεέ μου, **μείναμε μόνοι**. **Ὅχι ὄχι!** φωνάζει ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Κι ἂν ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ λατρεύουν τὸ Χριστό, ἀκόμα καὶ μέσα στὴ διεφθαρμένη Ἀθήνα, δίπλα στὴν ἀτιμία καὶ διαφθορά, ὑπάρχει καὶ ἀγιότης. Ὑπάρχουν καὶ τίμιοι ἐργάτες στὰ ἐργοστάσια ποὺ δουλεύουν κάνοντας προσευχὴ καὶ διαβάζοντας τὴ νύχτα τὸ Εὐαγγέλιο. Ὑπάρχουν καὶ μεγάλοι ἐπιστήμονες ποὺ ἐπικαλοῦνται τὸν Κύριο. Γνώρισα διάσημο Ἑλληνα χειρουργό, ποὺ τὸν ζητοῦν γιὰ ἐπεμβάσεις στὴν Ἀγγλία, καὶ μοῦ εἶπε· Πάτερ μου, προτοῦ νὰ κάνω ἐγχείρησι γονατίζω ὅπως μοῦ ἴμαθε ἡ ἀγράμματη μανούλα μου –εἶνε ἀπὸ τὴ Θεσσαλία– καὶ προτοῦ νὰ πιάσω τὸ νυστέρι λέω· Χριστέ μου, βοήθησέ με, νὰ μὴν κάνω κακὸ σὲ ἄνθρωπο. Πιστεύουν καὶ πολλοὶ ἐργάτες τῶν γραμμάτων καὶ ἀξιωματοῦχοι. Δὲν ἐρήμωσε ὁ τόπος.

Ἀλλὰ ζοῦμε σὲ χρόνια φοβερὰ, χρόνια ἀπιστίας. Σᾶς καλῶ λοιπὸν σὲ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή· **νὰ πιστεύουμε ὅπως οἱ πρόγονοί μας**.

Ἀλλὰ κι ἂν ἔρθῃ ἡμέρα κατηραμένη καὶ ὅλοι πέσουν καὶ προσκυνήσουν ψεύτικους θεοὺς, τὰ νέα εἰδῶλα, κι ἂν ὅλοι ἀπιστήσουν, σύ, παιδί μου, καὶ ἕνας νὰ μείνης, –μ' ἀκοῦς;– νὰ πῆς· **Πιστεύω Κύριε!** Ὁ ἕνας, ὁ πιστὸς θὰ νικήσῃ· δὲν θὰ νικήσῃ ἡ ἀπιστία, ἡ ἀθεΐα, ὁ ὕλισμος, ὁ διάβολος, ὁ ἀντίχριστος, οἱ μασόνοι, οἱ διεφθαρμένοι· νὰ εἶστε βέβαιοι, θὰ νικήσῃ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Ναζωραῖος, ὁ βασιλεὺς τῶν αἰῶνων· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2300

Κυριακὴ Δ' Ματθαίου (Ματθ. 8,5-13)
5 Ἰουλίου 2020 πρῶν

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἀγάπη, ταπείνωσης, πίστις

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Τί μᾶς διηγείται; Ὅτι κάποια μέρα παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ ἕνας ἐκατόνταρχος. Τί ἦταν ὁ **ἐκατόνταρχος**; ἀξιωματικὸς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ μὲ βαθμὸ σημερινοῦ λοχαγοῦ. Ὁ ἐκατόνταρχος αὐτὸς ἔρχεται καὶ παρακαλεῖ τὸ Χριστὸ νὰ τοῦ θεραπεύσῃ τὸν ὑπῆρέτη του. Καὶ ὁ Ἰησοῦς δέχεται τὴν παράκλησι· θεραπεύει τὸν ὑπῆρέτη.

Θὰ ρωτήσῃ κάποιος· **Γιατί τόσο πρόθυμα** ὁ Κύριος ἔσπευσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἐκατοντάρχου; μήπως γιατί ἦταν ἀξιωματικὸς, κατεῖχε σημαντικὴ θέσι στὴν κοινωνία;...

Ὅχι! Ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε σὰν κ' ἐμᾶς, ποὺ ἄμα δοῦμε κανέναν ἐπίσημο τοῦ βγάζουμε τὸ καπέλλο, μιλάμε κολακευτικά, εἴμαστε πρόθυμοι νὰ τὸν ἐξυπηρετήσουμε, ἐνῶ σὲ μικροὺς καὶ ἄσημους φερόμαστε ψυχρά. Ὅχι, ὁ Χριστὸς δὲν ρύθμιζε τὴ συμπεριφορὰ του ἀνάλογα μὲ τὰ πρόσωπα. Ἄν συμπάθησε αὐτὸν τὸν Ῥωμαῖο, ἂν ἄκουσε πρόθυμα τὴν παράκλησι κ' ἔκανε τὴν ἐπιθυμία του, ἂν τὸν ἐπαίνεσε ἐκεῖ μπροστὰ σὲ ὄλους καὶ τοῦ ἔδωσε ἐπίγεια καὶ οὐράνια ἀγαθὰ, αὐτὸ ἔγινε ὄχι γιατί ἦταν ἀξιωματικὸς κ' εἶχε γαλόνια, ὄχι γιατί τὸν φοβόταν, ἀλλὰ γιατί ὁ ἐκατόνταρχος **ἦταν ἐνάρετος**. Καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἐκτιμοῦσε ὁ Χριστὸς τόσο ὅσο τὴν ἀρετὴ· τὴν ἐκτιμοῦσε ὅταν τὴ συναντοῦσε στὸ πρόσωπο εἴτε ἐνὸς φτωχοῦ Λαζάρου (βλ. Λουκ. 16,20) εἴτε ἐνὸς βασιλιᾶ.

Τὸν ἐκατόνταρχο λοιπὸν τὸν ἐξετίμησε ὄχι γιὰ τὸ ἀξίωμά του ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀρετὴν του. **Τί ἀρετὴς εἶχε ὁ ἐκατόνταρχος**; Εἶχε ἀγάπη πρῶτον, ταπείνωσι δεύτερον, καὶ τρίτον πίστι.

● Εἶχε **ἀγάπη**. Δὲν τὸν βλέπετε; Ἔρχεται καὶ παρακαλεῖ τὸ Χριστό. Γιὰ ποιὸν παρακαλεῖ; Ὅχι γιὰ τὸν ἑαυτό του, οὔτε γιὰ τὴ γυναῖκα του, οὔτε γιὰ τὰ παιδιὰ του. Γι' αὐτοὺς μόνο θὰ παρακαλούσαμε ἐμεῖς· ὁ κύκλος τῶν ἐνδιφερόντων καὶ τῆς ἀγάπης μας περιορίζεται

στὸ στενὸ περιβάλλον τῆς οἰκογενείας μας. Αὐτὸς ὅμως, ὑπόδειγμα θαυμαστὸ ἀγάπης, νοιάζεται γιὰ ἕνα δοῦλο, καὶ γι' αὐτὸν πάει καὶ παρακαλεῖ τὸν Κύριο.

Ἄλλὰ γιὰ νὰ ἐκτιμήσουμε καλύτερα τὴν ἀγάπη του, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν **τί ἦταν οἱ δοῦλοι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ**. Οἱ δοῦλοι στὴν ἀρχαιότητα δὲν ἦταν ὅπως εἶνε οἱ σημερινοὶ ὑπῆρέτες, ποὺ ἀναλαμβάνουν τώρα μιὰ ὑπηρεσία καὶ αὔριο μποροῦν νὰ φύγουν. Οἱ δοῦλοι τότε θεωροῦνταν σὰν ζῶα· ἐργάζονταν σὰν ζῶα, τρέφονταν σὰν ζῶα, πωλοῦνταν σὰν ζῶα, σφάζονταν σὰν ζῶα. Ὅπως ὁ βοσκὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πουλήσῃ ἢ νὰ σφάξῃ τὰ πρόβατά του, ἔτσι οἱ κύριοι εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ πουλοῦν, νὰ τυραννοῦν, νὰ σφάζουν τοὺς δούλους, χωρὶς νὰ δίνουν λόγο σὲ κανένα. Οἱ δοῦλοι ἦταν **κοπάδι ἀνθρώπων περιφρονημένο...**

Καὶ ὅμως ὁ ἐκατόνταρχος αὐτὸς μεριμνᾷ γιὰ ἕνα δοῦλο. Ἀσθένησε τὸ πλάσμα αὐτό, καὶ δὲν τὸ πετάει στὸ δρόμο, ὅπως θὰ ἔκανε ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἀφέντης, οὔτε τὸν ἀφήνει νὰ πεθάνῃ στὸ κρεβάτι. Δὲν ἀδιαφορεῖ. **Τὸν ἀγαπᾷ σὰν παιδί του**. Ὅπως θὰ περιποιόταν τὸ παιδί του ἂν ἀρρώσταινε, ἔτσι περιποιεῖται καὶ τὸ δοῦλο ποὺ ἀρρώστησε στὴν ὑπηρεσία του. Θὰ κάλεσε γιατρούς, θ' ἀγόρασε φάρμακα· κι ὅταν εἶδε ὅτι ἡ κατάστασί του ἀπὸ μέρα σὲ μέρα χειροτερεύει, ὅτι κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ, ὁ ἐκατόνταρχος τρέχει στὸ Χριστό· πλησιάζει καὶ τοῦ λέει· Κύριε, ἔχω ἕναν ὑπῆρέτη ποὺ ἡ ἀσθένεια τὸν ἔκανε παράλυτο· σὲ παρακαλῶ, κάνε μου τὴ χάρι νὰ τὸν θεραπεύσῃς!

Τέτοια θαυμαστὴ ἀγάπη εἶχε αὐτὸς ὁ Ῥωμαῖος λοχαγός. Ἄς θαυμάσουμε τώρα καὶ **τὴν ταπείνωσί του**. Παρὰ τὴ θέσι ποὺ κατεῖχε δὲν ἔχει μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἀξιωματικὸς αὐτός, ἔρχεται συνεσταλμένος, ταπεινώνεται καὶ παρακαλεῖ. Δὲν ὑπολογίζει οὔτε φοβᾶται τί θὰ πῇ ὁ κόσμος ὅταν τὸν δοῦν σὲ στάσι ἰκεσίας μπροστὰ στὸ Ναζωραῖο. Μὲ

τὴ στάσι του δείχνει ὅτι νιώθει ὑποδεέστερος, μικρὸς μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ.

Ὁ Χριστὸς εἶνε γι' αὐτὸν ἕνας **κολοσσὸς ἀγιότητος καὶ καλωσύνης**, κι αὐτὸς δὲν τολμᾷ νὰ τὸν ἀτενίσῃ. Γι' αὐτό, ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἀπαντώντας στὴν παράκλησί του λέει «Ἐγὼ θὰ ῥθῶ στὸ σπίτι σου καὶ θὰ τὸν θεραπεύσω», ὁ ἑκατόνταρχος φοβᾶται· Κύριε, λέει, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σὲ δεχτῶ μέσα στὸ σπίτι μου· «*Κύριε, οὐκ εἶμι ἰκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς*» (Ματθ. 8,8). Σὰν νὰ ἔλεγε στὸ Χριστό· Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἅγιος - ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλός, ἐσὺ ὁ καθαρὸς - ἐγὼ ὁ ἀκάθαρτος, ἐσὺ ὁ μέγας Θεὸς - ἐγὼ τὸ ταπεινὸ σκουλήκι· πῶς λοιπὸν θὰ δεχτῶ ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν ἅγιο, ὁ ἀκάθαρτος τὸν καθαρὸ, τὸ σκουλήκι τὸ Δημιουργό; «*Οὐκ εἶμι ἰκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς*».

Αὐτὴ τὴν ταπείνωσι τοῦ ἑκατόνταρχου ἄς θαυμάσουμε καὶ ἄς μιμηθοῦμε. Μὲ τέτοια ταπείνωσι ἄς πλησιάζουμε κ' ἐμεῖς τὸν Κύριο, καὶ μάλιστα τὴν ὥρα τῆς θείας κοινωνίας, **ὅταν δηλαδὴ πρόκειται νὰ κοινωνήσουμε**. Ὅταν ἐτοιμαζόμαστε νὰ δεχτοῦμε τὸ Χριστὸ μέσα μας -καὶ ὑπάρχει μεγαλύτερη τιμή;- τότε νὰ λέμε κ' ἐμεῖς μὲ βαθειὰ ταπείνωσι· «*Οὐκ εἶμι ἰκανός, Δέσποτα Κύριε, ἵνα εἰσέλθῃς ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ψυχῆς μου...*» (ἀκολ. Θ. Μεταλ., εὐχ. δ'). Αὐτὴ τὴν ταπείνωσι ζητάει ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ μᾶς ἐλεήσῃ. Αὐτὴ τὴν ταπείνωσι θαυμάζουμε στὸ πρόσωπο τοῦ ἑκατόνταρχου.

Ἔχουμε ὅμως ἀκόμη νὰ θαυμάσουμε

- τὴν **πίστι** του. Παρατηρήστε τὸν τρόπο του· ἔρχεται στὸ Χριστὸ μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι μόνο αὐτὸς ἔχει τὴ δύναμι νὰ θεραπεύσῃ καὶ τὴ χειρότερη ἀσθένεια. Πιστεύει ὅτι ἐκεῖνο ποὺ δὲν κατῶρθωσαν τὰ φάρμακα οἱ γιατροὶ οἱ περιποιήσεις, θὰ τὸ κατορθώσῃ ὁ Χριστὸς. Τὸ πιστεύει μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ του. Θεωρεῖ τὸ Χριστὸ παντοδύναμο. Κι ἀκοῦστε τί τοῦ λέει·

Δὲν εἶνε ἀνάγκη, Κύριε, νὰ κάνῃς τὸν κόπο νὰ ῥθῆς μέχρι τὸ σπίτι μου· μπορεῖς κι ἀπ' ἐδῶ νὰ διατάξῃς· καί, εἶμαι βέβαιος, **θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου**. Ἐσὺ εἶσαι ὁ κυβερνήτης τῆς κτίσεως. Ὅπως ἐγὼ διατάζω τοὺς στρατιῶτες μου κι αὐτοὶ ἐκτελοῦν τὰ διάφορα παραγγέλματά μου, ἔτσι μπορεῖς ἐσύ, Κύριε, νὰ πῆς μιὰ λέξι, ἕνα λόγο, «νὰ γίνῃ ὁ δούλος αὐτὸς καλὰ», καὶ ὁ λόγος σου θὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως.

Ὁ τρόπος ποὺ ἐκφράζεται φανερώνει ὅτι πιστεύει ἑκατὸ τοῖς ἑκατό. Σύμφωνα μὲ τὰ λόγια του, **ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Θεὸς** ποὺ κυβερνάει τὸ σύμπαν. Καὶ τί ὠραία εἰκόνα, τί παράδειγμα βρίσκει νὰ πῆ ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ ζωὴ! Κατὰ τὴν πίστι τοῦ ἑκατόνταρχου, ἀσθένειες,

μικρόβια, πλημμῦρες, σεισμοί, ὅλα αὐτὰ τὰ φοβερὰ ποὺ τρέμουμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, εἶνε σὰν στρατιωτάκια μπροστὰ στὸ Χριστό. Διατάζει τὴν ἀσθένεια καὶ φεύγει. Καὶ αὐτὸ γίνεται πράγματι στὴ συνέχεια· «*καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τῷ ἑκατόνταρχῷ· Ὑπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι. καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ*» (Ματθ. 8,13). Αὐτὸ βλέπουμε καὶ ἄλλοτε· διατάζει π.χ. τὸν ἄνεμο νὰ σταματήσει, καὶ γίνεται «*γαλήνη μεγάλη*» (ἔ.ἀ. 8,26).

Ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ διατάξῃ τὰ σύννεφα νὰ βρέξουν καὶ βρέχει, νὰ διατάξῃ τὴ γῆ νὰ σεισθῇ καὶ γίνεται σεισμός, νὰ διατάξῃ τὸ ἠφαίστειο νὰ ἐκραγῇ καὶ ἐκρήγνυται. Ὅλα (ἄνθρωποι, ζῶα, φυτά, πλανῆτες, ἥλιος, σελήνη, ἄστρα, στοιχεῖα τῆς φύσεως), **ὅλα εἶνε σὰν ἀπλοῖ στρατιῶτες μπροστὰ στὸ Χριστό**.

Αὐτὴ τὴν πίστι, ποὺ εἶχε ὁ ἑκατόνταρχος τῆς Καπερναοῦμ, αὐτὴν **ἄς ζηλώσουμε κ' ἐμεῖς**, γιὰ νὰ βρίσκουμε παρηγορία στὶς θλίψεις μας καὶ δύναμι στοὺς πειρασμούς μας.

* * *

Ἀγάπη - ταπείνωσις - πίστις! Νά, ἀγαπητοί μου, οἱ τρεῖς μεγάλες ἀρετὲς τοῦ ἑκατόνταρχου, ποὺ εἴλκυσαν τὴν ἐκτίμησι, τὸν ἔπαινο καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ. **Αὐτὲς τὶς ἀρετὲς ζητάει κι ἀπὸ μᾶς σήμερα ὁ Κύριος**.

Ἄν ὁ Χριστὸς κάνῃ μιὰ ἐπιθεώρησι, ἂν ἐξετάσῃ τὶς πράξεις μας τὰ λόγια μας τὶς σκεψεις μας, θὰ βρῇ ἄραγε σ' ἐμᾶς ἀγάπη, ταπείνωσι καὶ πίστι; Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄχι. Γι' αὐτὸ ἄς ἀρχίσουμε **νὰ ἐξετάζουμε τακτικὰ τὸν ἑαυτὸ μας**. Ἄς ἐρωτᾶ ὁ καθένας τὴ συνείδησί του· Ἔχω ἐγὼ ἀγάπη σὰν τοῦ ἑκατόνταρχου; ἀγαπῶ ὅλους, ἢ μήπως ἡ ἀγάπη μου εἶνε στενὴ καὶ περιορισμένη; Ἔχω ἐγὼ ταπείνωσι ὅπως ὁ ἑκατόνταρχος; ἢ μήπως ὁ ἐγωισμὸς μὲ κρατᾷ μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας του; Ἔχω ἐγὼ πίστι σὰν τοῦ ἑκατόνταρχου; ἢ μήπως ἡ ὀλιγοπιστία ἢ ἀπιστία τοῦ αἰῶνος τούτου κινδυνεύει νὰ μοῦ σβῆσῃ τὸ φανάρι τῆς πίστεώς μου;

Νά, ἀδελφοί μου, ζητήματα σοβαρὰ ἐπάνω στὰ ὁποῖα ἀξίζει νὰ σκύψουμε ἐξετάζοντας τὸν ἑαυτὸ μας. Καὶ **θὰ ἴμαστε εὐτυχεῖς ἂν βρῇ καὶ σ' ἐμᾶς ὁ Κύριος ἕνα «κόκκον»**, ἕνα κουκκί (Ματθ. 17,20. Λουκ. 17,6), πίστι, ἀγάπη καὶ ταπείνωσι. Αὐτὲς τὶς ἀρετὲς εἶχε ὁ ἑκατόνταρχος καὶ γι' αὐτὸ ἀξιώθηκε νὰ λάβῃ τὰ μεγάλα δῶρα, τὴν θεραπεία τοῦ δούλου του καὶ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, τῆς ὁποίας εἶθε ν' ἀξιωθοῦμε καὶ ὅλοι ἐμεῖς, μμούμενοι τὸ παράδειγμα τοῦ ἑκατόνταρχου· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1271²

Κυριακὴ Δ' Ματθαίου (Ματθ. 8,5-13)
21 Ἰουλίου 2024 (2006)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ψυχικὴ ὑγεία τῶν παιδιῶν

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, θὰ μιλήσουμε ἐπάνω στὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 8,5-13). Τὸ ἀκούσατε. Διηγεῖται ἓνα ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου.

Ὅπως ἡ Ἑλλάδα ἔχει πρωτεύουσα τὴν Ἀθήνα, ἔτσι τὸ Ἰσραὴλ εἶχε καὶ ἔχει πρωτεύουσα τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐκεῖ, σὲ κάποια συνοικία, ὑπῆρχε τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ ἓνα ἀρχοντικό. Ἀνῆκε σ' ἓναν «ἐκατόνταρχον» (Ματθ. 8,5), ἀξιωματικὸ δηλαδὴ τοῦ στρατοῦ τῆς Ῥώμης, ἡ ὁποία τότε κυριαρχοῦσε σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη.

Ὁ ἐκατόνταρχος εἶχε στὸ σπίτι του ἓνα **δοῦλο** παράλυτο. Οἱ δοῦλοι τότε δὲν θεωροῦνταν ἄνθρωποι. Τοὺς ἀγόραζαν καὶ τοὺς πουλοῦσαν, καὶ ὁ ἀφέντης εἶχε δικαίωμα νὰ κάνη τὸ δοῦλο του ὅ,τι θέλει χωρὶς νὰ δώσῃ λόγο σὲ κανένα. Ἐν τούτοις ὁ εἰδωλόατρης αὐτὸς ἀξιωματικὸς δείχνει **ἐνδιαφέρον καὶ στοργή** γιὰ τὸν ἄρρωστο δοῦλο. Κάλεσε γιатρούς, πῆρε φάρμακα, ἔκανε ὅ,τι ἦταν δυνατόν. Ἀλλὰ τὸ παιδί ἔμεινε παράλυτο, μολύβι πάνω στὸ κρεβάτι. Βασανίζοταν καὶ ὑπέφερε.

Ἀπελπισμένος ὁ ἐκατόνταρχος, ἄκουσε ξαφνικὰ ἓνα ὄνομα. Ἦταν τὸ «ὄνομα τὸ ὑπὲρ πάντων ὄνομα» (Φιλ. 2,9), τὸ ὄνομα τοῦ **Ἰησοῦ Χριστοῦ**. Ἄκουσε, ὅτι ὅπου αὐτὸς ἀγγίζει τὰ ἅγια του χέρια, τυφλοὶ βλέπουν, κουφοὶ ἀκοῦνε, παράλυτοι σηκώνονται, νεκροὶ ἀνασταίνονται. Καὶ εἶπε μέσα του· Ὁ Χριστὸς θὰ κάνη καλὰ τὸ παιδί! Πηγαίνει λοιπὸν καὶ πλησιάζει τὸ Χριστό. **Ταπεινώνεται**, σκύβει μπροστά του καὶ λέει· Κύριε, τὸ ἔλεός σου ζητῶ· ἔχω ἓναν ὑπηρέτη ποῦ ἔχει πέσει παράλυτος καὶ βασανίζεται. Ὁ Χριστὸς λέει· Ἦθὰ ἔρθω ὁ ἴδιος νὰ τὸν θεραπεύσω. Μόλις τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ ἐκατόνταρχος εἶπε· Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σὲ βάλω στὸ σπίτι μου. Φτάνει νὰ πῆς ἓνα λόγο, καὶ ὁ ὑπηρέτης μου θὰ γίνη καλά. Ὅπως ἐγὼ ὡς ἀξιωματικὸς ἔχω ὑπὸ τὴν διαταγὴν μου στρατιῶτες, καὶ διατάζω τὸν ἓνα νὰ πάη κάπου, καὶ πηγαίνει, διατάζω τὸν ἄλλον νὰ ἔρθη, καὶ ἔρχεται,

διατάζω καὶ τὸ δοῦλο μου νὰ κάνη κάτι, καὶ τὸ κάνει· ἔτσι κ' ἐσύ, ποῦ εἶσαι παραπάνω ἀπὸ τοὺς ἀξιωματούχους τοῦ κόσμου –τί εἶν' αὐτοὶ μπροστά σου–, πές ἓνα λόγο, καὶ θὰ γίνη. Ἐσὺ κυβερνᾷς τὸ σύμπαν· ὑπάκουοι στρατιῶτες σου εἶνε ὁ ἥλιος, ποῦ βγαίνει στὴν ὥρα του με ἀκρίβεια δευτερολέπτου, ἡ σελήνη, τ' ἀστέρια, οἱ ἐποχές, ὅλα στὴ φύσι. Δὲν εἶνε ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἴσαι στὸ σπίτι· ἡ διαταγὴ σου φτάνει κι ἀπὸ μακριά... Τότε ὁ Χριστὸς θαύμασε τὴ μεγάλη του **πίστι** καὶ λέει· Ὅπως πίστεψες ἔτσι νὰ γίνη. Κι ἀμέσως –ἂν εἶχε κάποιος ρολοῖ θὰ τὸ ἔβλεπε– **τὸ παιδί ἔγινε καλά**.

Αὐτὸ εἶνε μὲ λίγα λόγια τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο.

Πέρασαν ἀπὸ τότε δυὸ χιλιάδες χρόνια. Ἄλλ' ὅπως τότε ὑπῆρχαν **παιδιά**, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ σήμερα. Κι ὅπως τότε τὰ παιδιά ἄρρωσταίναν, ἔτσι ἄρρωσταίνουν καὶ τώρα. Ἄλλα εἶνε ἄρρωστα σωματικῶς, ἄλλα ψυχικῶς.

Γιὰ τὴν **σωματικὴν ἀσθένειαν** φταίνει συχνὰ οἱ γονεῖς, λόγῳ τῆς κληρονομικότητος. Αὐτοὶ κάνουν τὸ κέφι τους. Ἄλλ' ὅταν εἶνε ἀκρατεῖς, μεθοῦν, ἀσελγοῦν, πορνεύουν, τότε γεννοῦν παιδιά βεβαρημένα, ἀνάπηρα, καθυστερημένα, τυφλά, κουφὰ κ.τ.λ.. Πρῶτα, παρθένοι οἱ γονεῖς, γεννοῦσαν παιδιά λεβέντες· τώρα τὰ παιδιά εἶνε καρπὸς ἀισχροτήτων καὶ ἁμαρτίας. Καὶ ὁ ἀπόστολος σήμερα εἶπε· «**Τὰ ὁψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος**» (Ῥωμ. 6,23).

Ἄλλα τὰ σωματικῶς ἄρρωστα παιδιά εἶνε λίγα· πολλὰ εἶνε τὰ **ψυχικῶς ἄρρωστα**. Μπορεῖ ἓνα παιδί νὰ ἔχη γερὸ τὸ σῶμα· τί νὰ τὸ κάνη ὁμως; Ὁ ἄνθρωπος εἶνε καὶ ψυχὴ. Ἐνα μῆλο φαίνεται κόκκινο, ὠραῖο, ἀλλὰ τὸ κόβεις κ' ἔχει μέσα σκουλήκι. Ἐτσι καὶ τὸ παιδί· ἔχει ὑγεία καὶ ὁμορφιά, ἀλλὰ μέσα του ἔχει κακίες, ψυχικὲς ἀσθένειες, ποῦ τὴν κληρονόμησε πάλι ἀπ' τὸν πατέρα καὶ τὴν μάνα. Ἡ ἀσθένεια τοῦ σώματος εἶνε ὀρατὴ καὶ γνωστὴ· ἡ ἀσθένεια τῆς ψυχῆς εἶνε ἀόρατη καὶ δυσδιάγνωστη.

Ποιό εἶνε τὸ γενικὸ ὄνομα τῆς ἀσθενείας αὐτῆς; Λέγεται **ἀμαρτία**. Naί, καὶ τὰ μικρὰ παιδάκια ἔχουν τὸ κακὸ μέσα τους. Ὁχι βέβαια ὅπως οἱ μεγάλοι· σ' ἓνα μικρὸ βαθμὸ. Ἄν ὅμως γονεῖς καὶ ἐκπαιδευτικοὶ καὶ κληρικοὶ δὲν προσέξουν, αὐτὰ τὰ μικρὰ, ποὺ φαίνονται σὰν ἀγγελούδια μέσ' στὴν κούνια, μπορεῖ νὰ γίνουν δολοφόνοι καὶ σφαγεῖς. Ὡ τί εὐθύνη ἔχουν! Μοῦ ἄλεγε ἓνας γέρος στὰ χρόνια τῆς κατοχῆς· Εἶχαμε στὴ γειτονιὰ ἓνα παιδάκι ξανθὸ μὲ ὠραῖα γαλανὰ μάτια. Τό ἴπαιρνα στὴν ἀγκαλιά, τό ἄλεγα ἀγγελουδί. Μετὰ τί ἔγινε; Μέγας κακοῦργος τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας· ἔσφαξε τρακόσους ἀνθρώπους μὲ τὸ μαχαίρι! Ἄν ἦξερα τί θὰ γίνη, μπορεῖ νὰ μὴν τ' ἄφηνα νὰ ζήση...

Ἄγγελουδί! μέσα του ὅμως ἔχει τὸ σκουλήκι, τὴν ψυχικὴ ἀσθένεια. Θέλετε νὰ μετρήσουμε μερικὰ **εἶδη αὐτῆς τῆς ψυχοπαθείας**;

Νὰ ἓνα. Τὸ βλέπεις ἐκεῖνο τὸ μικρὸ; Ἐκεῖ ποὺ κάθεται ἤσυχο, ξαφνικὰ θυμώνει, κοκκινίζει, ὀρμᾶ καὶ χτυπᾶ τ' ἀδερφάκι του. Ἐχει **θυμὸ** μέσα του. Μικρὸ πάθος εἶνε ὁ θυμὸς; Πόσα ἀντρόγυνα δὲν χώρισαν γιατί κι ὁ ἓνας ἦταν θυμῶδης κ' ἡ ἄλλη δὲν δεχόταν λόγο;

Ἄλλο πάθος τῆς παιδικῆς ψυχῆς εἶνε ὁ **φθόνος**. Τὸ βεβαιώνουν καὶ οἱ γιατροί. Μιὰ μάνα εἶχε δυὸ παιδάκια, τὸ ἓνα στὴν κούνια καὶ τ' ἄλλο μεγαλύτερο, καταλάβαινε· κι ὅταν ἔπαιρνε τὸ μωρὸ νὰ τὸ θηλάσῃ, τ' ἄλλο κιτρινίζε· ἤθελε ὅλο τὸ γάλα δικό του. Τὸ φθονερὸ παιδί δὲν μπορεῖ νὰ δῆ νὰ δίνουν στὸ ἄλλο κάποιον δῶρο ἢ νὰ τὸ ἐπαινῆ ὁ δάσκαλος. Βαρειὰ ἀρρώστια ὁ φθόνος· ἄντε νὰ τὴν θεραπεύσῃς...

Ἄλλη παιδικὴ ἀσθένεια εἶνε τὸ **πεῖσμα**. Ἄν ἡ μάνα δὲν κἀνὴ τὸ χατίρι τοῦ «ἀγᾶ», δὲν τοῦ φτειάξῃ τὸ φαγητὸ ποὺ θέλει, δὲν τοῦ τηγανίσῃ τὸ ἀβγό, αὐτὸς χαλάει τὸν κόσμον. Φωνάζει, πέφτει κάτω, χτυπιέται. Εἶνε ἓνας μικρὸς τύραννος. Κ' ἡ μάνα δὲν ξέρει παιδαγωγία, νὰ τοῦ δώσῃ μερικὲς ξυλιές, ἀλλ' ὑποχωρεῖ. Καὶ «τὸ γινάτι βγάζει μάτι», λέει ὁ λαός. Ἄπο πεῖσμα διαλύθηκαν σπίτια, χωριὰ καὶ πολιτεῖες, γίνονται πόλεμοι, κινδυνεύει ἡ ἀνθρωπότητα.

Θέλετε ἄλλη ἀσθένεια τοῦ παιδιοῦ; Εἶνε ἡ **ὀκνηρία**, ἡ τεμπελιά. Ἦρθε καὶ σ' ἐμᾶς, ποὺ ἦμασταν φτωχὸς καὶ ἐργατικὸς λαός. Τώρα μόνο μερικὸι ἀγρότες καὶ κτηνοτρόφοι ἐργάζονται· ὅλοι πᾶνε γιὰ ...σπουδές. Τὸ ὀκνηρὸ παιδί φαίνεται ἀπὸ μικρὸ. Τὸ πρῶν δὲν ξυπνάει οὔτε μὲ βόμβες. Σηκώνεται ἀργά. Ἄν εἶνε κορίτσι, δὲν πλένει οὔτ' ἓνα πιάτο· ἂν εἶνε ἀγόρι, δὲ λέει Πατέρα, νὰ σὲ βοηθήσω. «*Ἡ ἀργία (εἶνε) μήτηρ πάσης κακίας*», ἔλεγε ἓνα γνωμικὸ τῶν προγόνων μας.

Ποῦ νὰ περιγράψῃς ὅλες τὶς ἀσθένειες τῶν παιδιῶν! Αὐτὲς μεγαλώνουν μαζί μὲ τὴν ἡλικία. Κι ὅπως ἓνα μικρὸ δεντράκι, ἂν μεγαλώσῃ καὶ γίνῃ πλατάνι, δὲν ξερριζώνεται, ἔτσι καὶ τὰ παιδικὰ αὐτὰ ἐλαττώματα, ἂν δὲν τὰ προσέξουμε, μετὰ δύσκολα ξερριζώνονται· κι ἀλλοίμονο στὸ περιβάλλον (οἰκογένεια, χωριό, κράτος, κοινωνία). Γι' αὐτὸ ἔχει μεγάλη σημασία ἡ **θεραπεία τῶν παιδικῶν παθῶν**.

* * *

Θὰ ρωτήσετε τώρα· Καὶ **ποιός θὰ θεραπεύσῃ τὰ παιδιά** ἀπὸ τὶς ψυχικὲς αὐτὲς ἀσθένειες; Ὑπάρχει γιατρὸς γι' αὐτὰ τὰ πράγματα; Τελευταῖα βγῆκε μιὰ νέα ἐπιστήμη –ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ–, ἡ **ψυχιατρικὴ**. Οἱ ψυχίατροι ὅμως, ποὺ ὑπόσχονται ὅτι μποροῦν νὰ θεραπεύσουν τὰ ψυχικὰ νοσήματα, σὲ πολλὲς περιπτώσεις δὲν πιστεύουν σὲ ...ψυχὴ! Γι' αὐτὸ κάποιος εἶπε, ὅτι πρῶτοι αὐτοὶ ἔχουν ἀνάγκη ψυχιάτρου. Ὑπάρχουν, ἀσφαλῶς, καὶ μεγάλοι ἐπιστήμονες ψυχίατροι.

Ἄλλ' ὁ **μόνος ἀληθινὸς γιατρὸς εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Εἶνε γιατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων. Ξέρω μανάδες στὴν Ἀθήνα, ποὺ ἦμουν ἱεροκήρυκας, ποὺ τὰ παιδιά τους ἀρρώστησαν, τὰ πῆγαν στὸ ἐξωτερικὸ, κ' ἔμειναν ἀθεράπευτα παρὰ τὰ ἑκατομμύρια ποὺ ξώδεψαν. Καὶ –δὲν εἶνε ψέμα– πῆγαν στὴν ἐκκλησιά, γονάτισαν, ἔκαναν ὅλη νύχτα τὴν προσευχή τους, καὶ τὸ πρῶν τὸ παιδί ἦταν καλά. Τὸ θεράπευσε ἡ γιάτρισσα ἡ Παναγία μας! Ὅπως τότε ὁ Χριστὸς θεράπευσε τὸ δοῦλο τοῦ ἑκατοντάρχου, ἔτσι καὶ σήμερον θεράπευει. Δὲν ἐλαττώθηκε ἡ δύναμί του. Μένει «*χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Ἐβρ. 13,8). Εἶνε ὁ **Ἰατρός**. **Ἰατρεῖο του εἶνε ἡ Ἐκκλησία**. Καὶ ποιά εἶνε τὰ **φάρμακά του**; Τὸ ἓνα εἶνε ἡ πίστις, τὸ δεύτερο ἡ προσευχή, τὸ τρίτο ἡ ἐξομολόγησις, τέταρτο ἡ ἀνάγνωσις τῆς Γραφῆς, πέμπτο ἡ ἀγία συναναστροφή, καὶ τὸ κατ' ἐξοχὴν φάρμακο εἶνε ἡ θεία κοινωνία ὅταν τὸ λαμβάνῃ κανεὶς «*μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης*» (θ. Λειτ.).

Αὐτὸ τὸ Γιατρὸν ν' ἀγαπήσουμε ὅλοι, γονεῖς καὶ παιδιά. Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ψυχιάτρους· ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὸ μεγάλο Γιατρὸ. Ὅταν τὸ παιδί σας ἀρρωστήσῃ, **γονατίστε** καὶ θὰ δῆτε τὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ. Κι ὅταν τὸ παιδί σας δείχνῃ κακίες καὶ ἐλαττώματα, γονατίστε καὶ **παρακαλέστε**, κι ὁ Θεὸς θὰ κἀνὴ τὸ θαῦμα του. Ἔτσι ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, θὰ ὑμνοῦμε Ἰησοῦν Χριστόν, ἐσταυρωμένον καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2624

Τῆς ἁγίας ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς
Παρασκευὴ 26 Ἰουλίου 2024

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἀνάπαυλα· θυμῆσου τὸ Θεό!

«Σχολάσατε καὶ γνῶτε ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός· ὑψωθήσομαι ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὑψωθήσομαι ἐν τῇ γῆ» (Ψαλμ. 45,11)

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε μόνο ὕλη, σάρκες καὶ κόκκαλα· δὲν εἶνε ἕνα ζῶο, μία βελτιωμένη ἔκδοσι τοῦ πιθήκου, τῆς μαίμοῦς, ὅπως θέλουν οἱ ἄθεοι ὑλισταί. Εἶνε ἡ κορυφὴ τῆς θείας δημιουργίας, τὸ ἀριστούργημα τοῦ Θεοῦ· ἔχει ψυχὴ ἀθάνατη· μεσολαβεῖ μεταξὺ δύο κόσμων, τῶν ἀγγέλων καὶ τῆς ὑπόλοιπης ὑλικῆς δημιουργίας.

Πλάστηκε γιὰ ἕνα μεγάλο σκοπὸ. Ποιὸς ὁ προορισμὸς του πάνω στὴ γῆ; Ὁ Ὀμηρος ἔχει τὴ λέξι «θεοεἰκελος» (Ἰλ. Α131κ.ά· Ὀδ. Γ416), ὅμοιος μὲ θεὸ δηλαδῆ. Ἡ Γραφὴ λέει, ὅτι καλεῖται **νὰ ὁμοιάσῃ μὲ τὸ Θεό**. Σὲ τί; Στὴ σκέψι, στὸ συναίσθημα, στὴ βούλησι, σὲ ὅλες του τὶς δυνατότητες. Σοφὸς εἶνε ὁ Θεός; σοφὸς νὰ γίνῃ κι ὁ ἄνθρωπος· δίκαιος ὁ Θεός; δίκαιος νὰ γίνῃ κι ὁ ἄνθρωπος· ἐλεήμων ὁ Θεός; ἐλεήμων καὶ ὁ ἄνθρωπος· σπλαχνικὸς ὁ Θεός; σπλαχνικὸς κι ὁ ἄνθρωπος. Τέλειος εἶνε ὁ Θεός; τέλειος νὰ γίνῃ κι ὁ ἄνθρωπος. «Γίνεσθε τέλειοι» εἶνε ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ (Λευϊτ. 11,44· 19,2· 20,7,26. Ματθ. 5,48. Α' Κορ. 14,20. Κολ. 1,28· 4,12. Ἰακ. 1,4) καὶ «Γίνεσθε ἅγιοι, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι» (Λευϊτ. 20,7,26. Α' Πέτρ. 1,15). Μολονότι ὅσο κι ἂν κοπιᾶσουμε ποτέ δὲν θὰ φτάσουμε στὴν τελειότητα τοῦ Θεοῦ γιατί ἡ τελειότης τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀφθαστη, ἐν τούτοις μέσα μας ὑπάρχει **μιὰ ὀρμὴ ἀκατανίκητη ποὺ ἔλκει πρὸς τὸ ὕψος**, πάντα πρὸς τὰ ἄνω. Ἔχει βαθὺ νόημα αὐτὸ ποὺ λέει ὁ ἱερεὺς στὴ θεία λειτουργία ὑψώνοντας τὰ χέρια· «Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας», τὴν ὥρα αὐτὴ δηλαδῆ μὴ σκεπτῶμαστε τίποτα τὸ γήινο, οἱ καρδιές νὰ φτερουγίζουν στὸν θεῖο θρόνο.

Ἐνῶ ὁμως ὑπάρχει αὐτὴ ἡ ὀρμὴ πρὸς τὰ ἄνω, συμβαίνει μέσα μας κάτι τραγικὸ, μυστηριώδες· **μιὰ ἄλλη δύναμις, ἀντίρροπη, μᾶς σύρει πρὸς τὰ κάτω**, στὰ γήινα, στὰ χαμερπῆ,

στ' ἁμαρτωλά. Ξέρετε πῶς μοιάζει ὁ ἄνθρωπος; Σὰν ἕνα ἀετό, ποὺ τὸν ἔπιασαν καὶ τοῦ ἔδεσαν στὰ πόδια μεγάλα βαρίδια ἀπὸ μολύβι· κ' ἐκεῖ ποὺ τὸ ταλαίπωρο πουλὶ κάνει νὰ πετάξῃ, δὲν μπορεῖ, πέφτει στὸ ἔδαφος καὶ χτυπιέται. Ἔτσι καὶ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ, ποὺ εἶνε πλασμένη γιὰ τὸν οὐρανὸ, τὴ βαρύνουν σὰν μολύβια οἱ φροντίδες καὶ μέριμνες τοῦ βίου. Ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ ἀσχολεῖται μὲ τὰ καθημερινά. Τὸ νὰ ἐργάζεται δὲν εἶνε ἁμαρτία, ὄχι· εἶνε ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ (βλ. Γέν. 2,15. Β' Θεσ. 3,10). Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ὁμως μέχρι τὸ νὰ πνίγεται στὶς δουλειές καὶ νὰ **κάνῃ τὴ δουλειὰ Θεοῦ**, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασι. Τοῦ λές, Πᾶμε στὴν ἐκκλησία· ἔχω δουλειά, σοῦ λέει. Πᾶμε νὰ ἐξομολόγησι· ἔχω δουλειά. Διάβασε Εὐαγγέλιο· ἔχω δουλειά... Μοιάζει μὲ τοὺς σκλάβους Ἑβραίους στὴν Αἴγυπτο, ποὺ ὁ φαραὼ δὲν τοὺς ἄφηνε στιγμὴ νὰ σηκώσουν κεφάλι ἀλλὰ τοὺς ἀνάγκαζε νὰ δουλεύουν διαρκῶς γιὰ νὰ χτίσουν τὶς **Πυραμίδες**, τοὺς τάφους τῶν φαραῶ.

Σκλάβοι εἶνε σήμερα καὶ οἱ ἄνθρωποι στὶς δουλειές. Γι' αὐτὸ ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ὠρίσε **νὰ ὑπάρχῃ κάποτε καὶ ἀνάπαυλα**. Ἦρθε Κυριακὴ ἡ μιὰ μεγάλη ἑορτὴ; Τότε στόπ οἱ δουλειές! Νὰ σταματήσης· νὰ θυμηθῆς ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος, ὅτι ἔχεις καὶ ψυχὴ ἀθάνατη, ἕναν ἄνωτερο προορισμό.

«Σχολάσατε καὶ γνῶτε ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός», λέει ὁ ψαλμωδός (Ψαλμ. 45,11)· διακόψτε τὴ βιοπάλη, θυμηθῆτε τὸν Κύριο, τὸν προορισμὸ μας, τὴν πίστι μας, τὴν ἱστορία μας· μιμηθῆτε τοὺς ἁγίους μας· ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά στὸ Θεό. Τὸ ἔχουμε ἀνάγκη. **Γι' αὐτὸ καθιερώθηκαν οἱ ἑορτὲς καὶ πανηγύρεις τῆς πίστεώς μας**.

Ποιό εἶνε τώρα, ἀδελφοί μου, τὸ δυστύχημα. Ἐνῶ ἡ **έορτή** ὠρίστηκε πρὸς ἁγιασμόν τῶν ψυχῶν μας, **μεταβάλλεται σὲ κάτι ἀντίθετο**. Βλέπεις δηλαδὴ νὰ τρέχουν οἱ Χριστιανοὶ στὰ πανηγύρια ἀλλ' ὄχι ὅλοι μὲ ἱερὰ συναισθήματα, εὐλάβεια καὶ κατάνυξι· πολλοὶ διασκεδάζουν, γλεντοῦν, μεθοῦν, αἰσχρολογοῦν, βλασφημοῦν, ὀργιάζουν κάτω ἀπ' τὰ δέντρα... Καμμία σχέσι μὲ τὸ νόημα τῆς έορτῆς.

Μαθαίνω μὲ μεγάλη λύπη, ὅτι στὰ πλαίσια τοπικῶν πανηγύρεων ὀργανώνονται «ψυχαγωγικὲς» ἐκδηλώσεις καὶ ἐκεῖ τὴ νύχτα ἀσεβεῖς «καλλιτέχνες» καὶ γυναῖκα ἁμαρτωλὰ ξαφρίζουν πορτοφόλια τῶν ἀνοήτων. Καὶ ἀσεβοῦν, καὶ προκαλοῦν, καὶ θησαυρίζουν· κάποιοι μάλιστα καὶ βλασφημοῦν. **Εἶνε αὐτὰ χριστιανικὲς έορτές;**

Ἐπὶ πλέον στατιστικὲς ἀστυνομίας καὶ δικαστηρίων λένε, ὅτι τὰ περισσότερα καὶ μεγαλύτερα **ἐγκλήματα** γίνονται ὄχι ἄλλες μέρες ἀλλὰ **Κυριακὲς καὶ μεγάλες έορτές καὶ πανηγύρεις**. Τότε ἡ ἀστυνομία εἶνε ἀνήσυχη καὶ καλεῖται νὰ τρέχη ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐνῶ τότε ἀκριβῶς θὰ ἴπρεπε νὰ μένη ἤσυχη, ἀφοῦ λογικὰ οἱ Χριστιανοὶ ἤρεμοῦν. Καὶ ὅμως τότε συμβαίνουν ἔκτροπα καὶ ὄργια.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τίθεται τὸ ἐρώτημα· δὲν θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ μὴ γίνωνται πανηγύρια, ἀλλὰ νὰ συνεχίζουν οἱ ἄνθρωποι τὶς ἐργασίες τους, παρὰ νὰ ἁμαρτάνουν μὲ ἀφορμὴ τὴν έορτή; Διότι τότε, ἀδελφοί μου, θὰ ἐφαρμοσθῆ καὶ σ' ἐμᾶς ἕνας φοβερός λόγος. Τί λέει ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου Ἡσαίου· «*Τὰς έορτὰς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχὴ μου*» (Ἡσ. 1,14). Μισεῖ—ἀκοῦτε;—, **μισεῖ ἡ ψυχὴ μου τὶς έορτές σας**. Δὲν θέλω νὰ κάνετε έορτὴ καὶ μὲ ἀφορμὴ τὸ πανηγύρι νὰ διαπράττετε τὰ ὄργια ποῦ οὔτε ζῶα δὲν τὰ κάνουν. Γίνεσαι θεομαίχτης ὅταν, ἐνῶ πηγαίνεις σὲ τόπους ἱεροῦς ὅπου γίνονται θαύματα καὶ ἔπρεπε νὰ τρέμης, ἐσὺ δὲν πᾶς ἐκεῖ νὰ προσκυνήσης, νὰ κλάψης, ν' ἀφήσης ἕνα δάκρυ μετανοίας, ἀλλὰ ἔχεις ἄλλα στὸ νοῦ σου. Τὸ δείχνει ἡ ὀλη στάσι καὶ συμπεριφορὰ σου. Ἡ λοιπὸν θὰ ἔχουμε έορτὲς ὅπως τὶς θέλει ὁ Θεός, ἢ δὲν θὰ ἔχουμε. Ἐπαναλαμβάνω· ἐὰν πρόκειται σὶς πανηγύρεις νὰ γλεντᾶμε καὶ νὰ ἁμαρτάνουμε, χίλιες φορές νὰ καταργηθοῦν οἱ έορτὲς καὶ πανηγύρεις.

Συμπέρασμα. Καλὴ καὶ ἁγία ἡ έορτὴ, ἀλλὰ ὑπὸ μία προϋπόθεσι· νὰ συνοδεύεται ἀπὸ μία ζωὴ πίστεως καὶ πραγματικῆς μετανοίας.

* * *

“Ὅσοι, ἀγαπητοί μου, συχνάζετε στὰ ἱερὰ προσκυνήματα ὄχι ἀπὸ τυπικὴ συνήθεια οὔτε γιὰ ἀπρεπῆ διασκέδασι, ἀλλὰ γιὰ ν' ἀσπασθῆτε ἱερὰ λείψανα καὶ ἅγιες εἰκόνες, μὲ ἀγνή πίστι καὶ γνήσια εὐλάβεια, δὲν ὑπάγεστε σ' αὐτὰ ποῦ εἶπα ὡς ἐδῶ· ὁ ἔλεγχος ποῦ ἀπηύθυνα δὲν εἶνε γιὰ σᾶς. Σεῖς **προσευχηθῆτε** καὶ ζητήστε νὰ ἐνισχυθῆ ἡ πίστι σας καὶ ἐπιστρέψτε στὰ σπίτια σας ἔχοντας λάβει **τὴ χάρι** ποῦ χορηγεῖ ὁ Θεὸς διὰ τῶν ἁγίων του.

Θὰ σᾶς παρακαλέσω πολὺ μάλιστα, ὅσο μπορεῖτε, μὲ τὴ στάσι καὶ μὲ τὸ παράδειγμα καὶ μὲ τὶς ἐνέργειές σας νὰ **συμβάλλετε στὴν περιφρόνησι τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων**· ὄχι μόνο ἐσεῖς μὲ τὴν εὐλάβειά σας νὰ τιμᾶτε τὶς ἱερὲς πανηγύρεις καὶ τὰ ἅγια σκηνώματα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ φροντίδα σας νὰ ἐπιβάλλετε καὶ στοὺς ἄλλους έορταστὰς τὸν κατάλληλο τρόπο συμμετοχῆς στὴν έορτὴ· μὴν ἀνεχθῆτε λόγια ἀπρεπῆ, γέλια καὶ διασκεδάσεις ἀκρατεῖς, βλασφημίες καὶ βωμολοχίες ποῦ λυποῦν τὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἁγίους.

Μὴν τὰ περιμένουμε ὅλα ἀπὸ ἄλλους· ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἔχουμε χρέος νὰ κρατήσουμε τὰ μέρη αὐτὰ «*οἴκους προσευχῆς*» (πρβλ. Ἡσ. 56,7=Ματθ. 21,13), ὅπου θ' ἀναπέμπεται τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*», τὸ «*Ἐπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς*», τὸ «*Ἄγιοι τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν*».

Καὶ ἔχουμε, ἀδελφοί μου, **μεγάλῃ ἀνάγκῃ ἀπὸ προσευχῆ**. Δὲν εἶμαι προφήτης οὔτε ἄξιος νὰ προβλέπω τὸ μέλλον, ἀλλὰ πιστεύω στὴ Γραφὴ καὶ στὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ λέγω· **δὲν πᾶμε καθόλου καλά**. Καὶ μόνο γιὰ τὶς βλασφημίες ποῦ ἀκούγονται πρέπει νὰ κλάψω τὴν ὥρα αὐτὴ. Γίναμε τὸ πιὸ βλάσφημο καὶ ἀσεβὲς ἔθνος.

“Ὅταν συμβαίνουν αὐτὰ στὸν τόπο μας, πόσο **πρέπει νὰ φοβηθοῦμε**; Ἐγώ, ἀδελφοί μου, φοβοῦμαι. Φοβοῦμαι μήπως κανένας σεισμὸς καταχθόνιος σείσῃ ὀλη τὴν πατρίδα μας, καὶ τότε κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῶν ναῶν μας, τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν μεγάρων μας δὲν θὰ προλάβουμε οὔτε νὰ ποῦμε «*Μνήσθητί μου, Κύριε*».

Γι' αὐτὸ **παρακαλῶ ὅλους**, μὲ τάξι, μὲ ἡσυχία καὶ μὲ εὐλάβεια νὰ παρακολουθῆτε τὶς ἀκολουθίες, τῆς λιτανείας καὶ τὶς ἀγρυπνίες. Δὲν εἶνε πρέπον στοὺς ἁγίους αὐτοὺς τόπους νὰ ἀκουστῆ οὔτε μία ἀπρεπὴ λέξις ἢ αἰσχρολογία, δὲν πρέπει νὰ παρατηρηθῆ διαταραχὴ ἢ ἀπρέπεια· ἀλλὰ ὅλοι μὲ μία ψυχὴ νὰ παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ διὰ πρεσβειῶν τῶν ἁγίων ποῦ τιμοῦμε νὰ ἐλεήσῃ καὶ σῶσῃ ἡμᾶς.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποῦ εἶνε στὴν ἰ. μονὴ Ἁγ. Παρασκευῆς Μηλοχωρίου - Ἐορδαίας τὴν 25-7-1968 ἑσπέρας, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 18-6-2024.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2625

Τοῦ ἁγ. μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος
Σάββατο 27 Ἰουλίου 2024

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Χριστιανὸς ἐπιστήμονας

Χθές, ἀγαπητοί μου, ἑορτὴ καὶ πανήγυρις·
σήμερα πάλι ἑορτὴ καὶ πανήγυρις. Χθές ἡ
ἁγία Παρασκευή, σήμερα ὁ ἅγιος Παντελεή-
μονας. Χθές γυναίκα ἁγία, σήμερα ἄνδρας
ἅγιος· **τὸ φύλο δὲν ἀποτελεῖ ἐμπόδιο στὴν
ἀγιότητα** καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶπε, ὅτι
«*Οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς
εἶς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*» (Γαλ. 3,28).

Τί ἦταν ὁ σημερινὸς ἅγιος; Οὔτε καλόγε-
ρος ἦταν, οὔτε ἱερεὺς, οὔτε ἐπίσκοπος, οὔτε
πατριάρχης. Ἦταν ἓνας ἐπιστήμονας, ἀλλὰ
ἐπιστήμονας Χριστιανός. Καὶ γι' αὐτὸ ἀπὸ αὐ-
τῆς τῆς ἀπόψεως θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐξε-
τάσω τώρα σύντομα τὸν ἅγιο Παντελεήμονα.

Πατρίδα του ἦταν ἡ Νικοδήμεια, ἀξιόλογο
κέντρο τοῦ ἀρχαίου ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς ἀκμαί-
ας ἐκεῖ ζωῆς. Ἀγάπησε τὴν εὐσέβεια τῆς μητέ-
ρας του, καὶ μίσησε τὴν ἀθεΐα τοῦ πατέρα του.

Μαθήτευσε στὰ σχολεῖα τῆς Νικοδημείας,
ποῦ ἦταν τρίτη σὲ ἐκπαιδευτήρια μετὰ τὴν
Κωνσταντινούπολι καὶ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Πα-
ρακολούθησε μαθήματα ἱατρικῆς, ποῦ ἤκμα-
ζε τότε στὴ Νικοδήμεια· ὑπῆρχε ἐκεῖ μία τρό-
πον τινὰ ἱατρικὴ ἀκαδημία. Μαθήτευσε κοντὰ
σὲ ἔξοχους ἱατρούς, εὐδοκίμησε στὰ μαθή-
ματα καὶ ἔγινε καλὸς ἐπιστήμονας γιατρός.

Ἐπιστήμονες γιατροὶ ἦταν καὶ ἄλλοι στὴ
Νικομήδεια. **Ὁ ἅγιος Παντελεήμων διέφερε**
ἀπὸ αὐτούς. Ἐκεῖνοι ἦταν εἰδωλόλατρες, αὐ-
τὸς ἦταν Χριστιανός. Ἐκεῖνοι ἦταν στυγνοὶ ἐ-
παγγελματίες, φρόντιζαν κυρίως τοὺς πλου-
σίους καὶ βασιλεῖς (καὶ θησαύριζαν, ἀφοῦ ἡ
ἱατρικὴ εἶνε ἐπάγγελμα προσοδοφόρο), αὐ-
τὸς ἦταν ἀνιδιοτελής ἀλτροῦιστής, φρόντι-
ζε ὅλους ἀδιακρίτως καὶ μάλιστα τοὺς φτω-
χοὺς στὶς καλύβες τους, σὲ ἐποχὴ ποῦ δὲν ὑ-
πῆρχε ἔννοια κοινωνικῆς προνοίας. Διέφερε
ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ἄλλους στὴ θεραπευτικὴ ἀ-
γωγή. Ὅλα τὰ θεραπευτικὰ φάρμακα προέρ-
χονται ἀπὸ βότανα τῆς γῆς (ἓνας Γερμανὸς
εἰδικὸς βρῆκε πλούσια τὴ χλωρίδα στὰ βου-
νά μας Βέρμιο καὶ Βίτσι). Οἱ ἄλλοι γιατροὶ λοι-
πὸν χορηγοῦσαν μόνο φάρμακα. Ὁ ἅγιος Παν-
τελεήμων δὲν περιφρονοῦσε τὰ βότανα· γνώ-

ριζε καλὰ καὶ χρησιμοποιοῦσε τὴ χλωρίδα τῆς
γῆς καὶ παρασκεύαζε σπουδαῖα φάρμακα. Δὲν
περιωριζόταν ὅμως μόνο σ' αὐτά. Ὅταν αὐτὰ
ἀποδεικνύονταν ἀνεπαρκῆ, χρησιμοποιοῦσε
τὸ ἀνώτερο ἀπ' ὅλα τὰ φάρμακα, αὐτὸ ποῦ
σπανίζει σήμερα, κι αὐτὸ –ἄς μὴ πιστεύουν οἱ
ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε– εἶνε **ἡ πίστι στὸν
Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν**, ποῦ εἶνε ὁ μο-
ναδικὸς ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων.

Θὰ ἐμάκραινε ὁ λόγος ἂν ἀνέφερα **περι-
πτώσεις ἀσθενῶν**, ποῦ οἱ γιατροὶ εἶχαν ἀπο-
φανθῆ ὅτι δὲν ἔχουν ζωὴ, καὶ ὅμως αὐτοὶ **ἔ-
ζησαν** διὰ τῶν προσευχῶν καὶ παρακλήσεων,
διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ θεοῦ ὀνόματος τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Χριστιανὸς ἐπιστήμονας λοιπὸν ὁ ἅγιος
Παντελεήμων, φωνάζει τώρα σὲ ὅλους τοὺς
γιατροὺς καὶ φαρμακοποιοὺς καὶ τοὺς λέει·
Πιστεύετε στὸ Χριστό!

Καὶ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· **Σήμερα οἱ ἐπι-
στήμονες, τοῦλάχιστον τῆς Ἑλλάδος, πιστεύ-
ουν στὸ Χριστό;** ζοῦν κατὰ τὶς ἐντολές του;

Ἡ ἀπάντησι εἶνε δυστυχῶς πικρὴ. **Πολλοὶ ἐ-
πιστήμονες** διαφόρων κλάδων ἔχουν διαζύγιο
μὲ τὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἐκκλησιάζ-
ονται, δὲν ἐξομολογοῦνται, δὲν κοινωνοῦν·
ἀντιθέτως περιπαίζουν τὰ ἱερὰ καὶ ὄσια, προ-
παγανδίζουν τὴν ἀπιστία καὶ τὴν ἀθεΐα.

Ἄν τοὺς ρωτήσουμε, **Γιατί δὲν πιστεύετε;**
μᾶς δίνουν διάφορες ἀπαντήσεις. Ἀκοῦμε·

✓ **Εἶμαστε ἐπιστήμονες καὶ ἐπιστήμη σημαί-
νει ἔρευνα** (λένε τὴ λέξι *ἔρευνα* καὶ τὸ στόμα
τους γεμίζει λὲς καὶ τρῶνε γαλακτομπούρεκο).
Τὴν πίστι μας τὴ θεωροῦν σκοταδισμό. Καὶ ἂν
τοὺς ρωτήσης, **Γιατί τὸ λέτε αὐτό;** σοῦ ἀπαν-
τοῦν· **Μᾶς λέτε «πίστευε καὶ μὴ ἔρευνα»**. Ὅ-
ταν μοῦ τὸ εἶπε αὐτὸ κάποιος στὴν Ἀθήνα, τοῦ
λέω· **Πάρε τὸ Εὐαγγέλιο, ὅλη τὴν ἁγία Γραφή,**
**ψάξε νὰ μοῦ βρῆς ποῦ ὑπάρχει. Δὲν ὑπάρχει
πουθενά.** Εἶνε ψέμα καὶ συκοφαντία. Ἀντιθέ-
τως, στὸ Εὐαγγέλιο ἀκούγεται ἡ προτροπὴ τοῦ
Κυρίου μας **«Ἐρευνᾶτε»** (Ἰω. 5,39). Ὁ Χριστὸς μετὰ
τὴν ἀνάστασί του κάλεσε τοὺς μαθητὰς του νὰ
τὸν ἐρευνήσουν· **«Ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε, ὅ-**

τι» «αὐτὸς ἐγὼ εἶμι» (Λουκ. 24,39). Ἰδιαίτερος κάλεσε τὸν δύσπιστο Θωμᾶ, ποῦ ἐκπροσωπεῖ τὸν ὀρθολογισμό καὶ τὴν ἀπιστία, νὰ τὸν ψηλαφήσῃ. Καὶ αὐτὸς, μετὰ τὴν ἔρευνα καὶ ψηλάφησι, εἶπε· «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» (Ἰω. 20,29). Τὸ Εὐαγγέλιο, δὲν εἶνε Κοράνιο. Δὲν εἶνε σκοτεινὸ σύστημα, εἶνε ὄλο φῶς. Καὶ δὲν φοβᾶται τὴν ἔρευνα, ὅπως ἄλλα συστήματα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιδιώκει. Ὅσο ἐρευνᾶται, τόσο λάμπει.

Στὸ γιατί δὲν πιστεύουν, ἄλλοι **ἀπαντοῦν**· √ Ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε γιὰ τὶς γριές, **εἶνε θρησκεία τῶν μωρῶν καὶ ἀνοήτων**. Καὶ ἂν τοὺς ῥώτησῃ, ποῦ τὸ βρῆκαν αὐτό; λένε· Ὁ Χριστὸς λέει «μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι» (Ματθ. 5,3). Ἐδῶ ἔχουμε πλήρη διαστροφή τῆς ἐννοίας τοῦ ῥήτου. Ὁ Χριστὸς ἐδῶ δὲν μακαρίζει τὴν ἐλαττωμένη διάνοια ἢ τὴν ἄνοια, ἀλλὰ τί· μία θεμελιώδη ἀρετὴ, τὴν αὐτογνωσία, τὴν ταπεινοφροσύνη, κάτι ποῦ θυμίζει τὸ «Γνωθὶ σαυτὸν» τῶν ἀρχαίων. Ὁ «πτωχὸς τῷ πνεύματι» εἶνε αὐτὸς ποῦ ἔχει συνείδησι τῆς μηδαμινότητός του· ὅτι ἀπὸ γνώσεις εἶνε μηδέν, ἀπὸ θέλησι εἶνε ἀσθενής, καὶ ἀπὸ ἀρετὴ εἶνε μία ἀθλιότης. Αὐτὴ τὴ συνείδησι, τὴν ταπεινοφροσύνη δηλαδή, μακαρίζει ὁ Κύριος.

Στὸ γιατί δὲν πιστεύουν, ἄλλοι **ἀπαντοῦν**· √ Γιατί **ἡ θρησκεία ἔχει προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες**. Λάθος κάνετε, κύριοι. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἔχει προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες, καὶ ἀγωνίζεται ἐναντίον αὐτῶν.

Ἐνα παράδειγμα. Στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα - Ἀμυνταίου βρῆκα ὡς ἐπίσκοπος τὴν ἐξῆς συνήθεια. Τὴν παραμονὴ τῆς ἐορτῆς νὰ σφάζουν ἕνα βόδι, νὰ τὸ κάνουν κομμάτια, νὰ τὰ βράζουν καὶ νὰ τὰ μοιράζουν σὰν ἀντίδωρο σὲ ὄλους, καὶ τὸ κρέας ἐκεῖνο νὰ τὸ τρῶνε ὄχι ὅπως τὰ ἄλλα κρέατα, ἀλλὰ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἀπ' αὐτὸ παίρνουν εὐλογία. Τίνος εὐλογία; Μετὰ ἀπὸ ἔρευνα βρῆκα ὅτι αὐτὸ ὀνομάζεται «**κουρμπάνι**» καὶ εἶνε εἰδωλολατρικὸ κατάλοιπο, τὸ ὁποῖο κατεδίκασε ἡ ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (βλ. ♦ Πηδάλιον, Ἀθήναι 1957⁹, σσ. 309-310, σμ. 2. ♦ βλ. Κοσμάς Αἰτωλός, Ἀθήναι 2013¹³, σσ. 223-4, σμ. 77. ♦ βλ. Πρὸς τὸ ποίμνιον, Ἀθήναι 1975, σσ. 412-416). Ὅπως τὰ καρναβάλια ἔτσι κι αὐτὸ τὰ ἐγκαταλείψαμε. Ὡς ἐπίσκοπος λοιπὸν φροντίσαμε νὰ ἐξαλειφθοῦν παρόμοιες δεισιδαιμονίες.

Πουθενὰ δὲν ἔχουν νὰ στηρίξουν τὴν ἀπιστία τους οἱ ἐπιστήμονες. Ἡ Χριστιανικὴ πίστι οὔτε τὴν ἔρευνα ἀρνεῖται, οὔτε μὲ ἀνοησίες τρέφεται, οὔτε δεισιδαιμονίες καὶ προλήψεις ἀνέχεται. Ἔτσι τὴν ἔζησε ὁ ἅγιος Παντελεήμων καὶ τὴν βεβαίωσε μὲ τὸ αἷμα του. Γι' αὐτὸ εἶνε **πρότυπο** Χριστιανοῦ ἐπιστήμονος.

Δὲν ὑπάρχουν, ἀγαπητοί μου, μόνο οἱ ἄπιστοι ποῦ προβάλλονται ὡς ἐπιστήμονες· ὑπάρχουν καὶ οἱ **Χριστιανοὶ ἐπιστήμονες**, οἱ ἀληθινοὶ ἐργάτες τῶν ἐπιστημῶν, ποῦ ζοῦν μὲ πίστι στὸ Χριστό, καὶ μὲ τὴν εὐλογία του προάγουν τὴν ἐπιστήμη.

• **Στὴ Μόσχα**, στὸ παγκάκι τῆς πλατείας κάθονταν μαζί καὶ συζητοῦσαν ἕνας γέροντας 80 ἐτῶν καὶ ἕνας νεαρὸς ἐργάτης διαποτισμένος μὲ τὸ μαρξιστικὸ πνεῦμα τῆς ἀθεΐας. Ὁ νεαρὸς λέει· –Πιστεύεις στὸ Θεό, στὸ Χριστό, στὴ θρησκεία; Ὁ γέρος ἀπαντᾷ· –Πιστεύω, παιδί μου. –Ἦ σκοτάδι! λέει ὁ νεαρὸς. Καὶ αὐτὸς μὲν ἦταν ἕνας ἀστοιχείωτος, ἐνῶ ὁ γέρος ἦταν ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες τῆς Ἱωσίνας μὲ σπουδαίες ἀνακαλύψεις. Σκοτάδι δὲν εἶνε ἡ πίστι, σκοτάδι εἶνε ἡ ἀθεΐα καὶ ἀπιστία.

• Αὐτὸς ποῦ ἀνακάλυψε τὸ χλωροφόρμιο, γιὰ τὴν ἀναισθησία στὶς ἐγχειρήσεις, εἶνε ὁ Σκῶτος Σίμπσον. Αὐτὸς πίστευε στὸ Χριστό. Τὸν ῥώτησαν· –Ποιά εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἀνακάλυψί σου; καὶ ἀπήντησε· –Τὸ ὅτι **βρῆκα τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸ λυτρωτὴ τοῦ κόσμου**.

• Ἐνας διάσημος ἀστρονόμος πεθαίνοντας εἶπε στὴ γυναῖκα του· Στὸ μνήμα μου νὰ γράψετε· «**Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου**» (Λουκ. 23,42).

• Ὁ Νέλσον, πιστὸς στὸ Χριστό, ἔλεγε· Τί εἴμαστε οἱ ἐπιστήμονες; Μικρὰ παιδιὰ, ποῦ παίζουμε στὸ γιαλὸ μαζεύοντας κοχύλια ἐνῶ μπροστά μας ἀπλώνεται ὁ ἀπέραντος ὠκεανός.

• Ἐνας ἄλλος διάσημος ἐπιστήμονας τῶν ἡμερῶν μας εἶπε νὰ γράψουν στὸ μνήμα του· Ἐλπίζω στὴν αἰώνια ζωὴ καὶ στὴ μακαριότητα.

• Ὁ Μπράουν, ὁ ἐφευρέτης τῶν πυραύλων, ὅταν βρέθηκε στὴ Μύκονο, ἐνῶ ἄλλοι πῆγαιναν γιὰ μπάνιο στὴ θάλασσα, αὐτὸς πῆγε στὴν ἐκκλησία. Καὶ δήλωσε· Πιστεύω στὸ Θεὸ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ὅταν ἦμουν παιδί.

• Καὶ ὁ Πασκάλ, μαθηματικὸς καὶ φυσικὸς, εἶπε· Θεέ μου, δός μου τὴν πίστι τῆς γαλιᾶς μου.

Δὲν ὑπάρχουν μόνο οἱ ἀστοιχείωτοι καφενόβιοι ποῦ λένε ὅτι δὲν πιστεύουν· ὑπάρχουν καὶ οἱ σοφοὶ ἐπιστήμονες ποῦ λένε ὅτι ἡ ἀληθινὴ γνῶσις ὀδηγεῖ στὸ Θεό· αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη, ποῦ ἀξίζει νὰ γράφεται μὲ ἔψιλον κεφαλαῖο, λέει· Γονατίστε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, προσκυνήστε τὸν Κύριο τῆς δόξης.

Φράξτε, ἀδελφοί μου, τ' αὐτιά σας στοὺς κράχτες τῆς ἀπιστίας. Πιστεύετε στὸν Κύριο. Ἡ πίστι μας δὲν εἶνε μόνο γιὰ γριές καὶ νήπια, βοσκούς καὶ γεωργούς· ἡ πίστι τοῦ τοῦ Ναζωραίου φωτίζει καὶ τὰ μεγαλύτερα πνεύματα.

Κι ἂν ἀκόμα **σὲ ἄλλους πλανῆτες ὑπῆρχαν λογικὰ ὄντα**, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ἔχουν ἄλλη θρησκεία παρὰ αὐτὴν ποῦ δίδαξε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35).

Εἶθε ὁ Κύριος διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, προτύπου ἱατροῦ ἐπιστήμονος, νὰ φωτίσῃ φαρμακοποιούς, ἱατρούς, καθηγητὰς καὶ διδασκάλους, ἵνα «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μὴ καρδίᾳ» (θ. λειτ.) ὑμνοῦμε καὶ δοξάζουμε Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰώνων.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 988²

Κυριακὴ Ε' Ματθαίου (Ματθ. 8,28 - 9,1)
28 Ἰουλίου 2024 (2003)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Δαιμονισμένοι τότε καὶ τώρα

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 8,28 - 9,1). Μικρὸ βιβλίον τὸ **Εὐαγγέλιο**, ἀλλὰ εἶνε τὸ πιὸ ὠραῖο, τὸ πιὸ δυνατὸ, τὸ πιὸ ὑπέροχο, τὸ ἀσύγκριτο βιβλίον τοῦ κόσμου. Εὐτυχισμένος ὅποιος, ὄχι ἀπλῶς τὸ διαβάζει, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ τὸ ἐφαρμόζη μέχρι κεραίας· «μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν» (Λουκ. 11,28).

Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα διηγεῖται ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ θαύματα ποῦ ἔκανε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τὸ θαῦμα αὐτὸ **ἐνδιαφέρει** ὅλους, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως **τοὺς νέους**. Διότι νέοι ἦταν οἱ **δύο ποῦ θεράπευσε ἐδῶ** ὁ Χριστός.

Ποῦ κατοικοῦσαν; Στὴν **πόλι τῶν Γεργεσηνῶν**, στὴ δυτικὴ ὄχθη τῆς λίμνης Γεννησαρέτ. Ἦταν ἡσυχιοὶ ἄνθρωποι, χαρὰ τῆς πόλεως. Ἄλλὰ ξαφνικὰ τί ἔπαθαν; Ἀρρώστησαν; Μακάρι νὰ ἀρρώστειαν. Διότι ὑπάρχει καὶ κάτι χειρότερο κι ἀπὸ τὴ φοβερώτερη ἀσθένεια, κι ἀπ' τὸν καρκίνον ἀκόμη. Τοὺς ἔπιασε μιὰ κρίσι με συμπτώματα φοβερὰ καὶ πρωτοφανῆ. Ἄρχισαν νὰ τρέμουν σὰν τὰ φύλλα. Τὸ πρόσωπό τους ἀγρίεψε, τὰ μάτια τους ἔβγαζαν σπίθες, τὸ στόμα τους ἀφρίζε. Ἔπεφταν κάτω καὶ κυλιοῦνταν· ἄλλοτε ἔπεφταν στὴ φωτιά κι ἄλλοτε στὸ νερό. Ἔσχιζαν τὰ ροῦχα τους, ξεγυμνώθηκαν τελείως. Ἔφυγαν ἀπὸ τὰ σπίτια τους, πῆγαν μακριὰ, μέσα στὰ μνήματα, κ' ἐκεῖ κοιμοῦνταν. Εἶχαν γίνει ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος ὅλης τῆς περιφερείας· ἀπὸ τὸ μέρος τους δὲν τολμοῦσε νὰ περάσῃ ἄνθρωπος. Κάποτε τοὺς ἔπιαναν καὶ τοὺς ἔδεναν με ἄλυσίδες· μὰ αὐτοὶ εἶχαν τέτοια δύναμι μέσα τους, ὥστε ἔσπαζαν τὶς ἄλυσίδες σὰν κλωστὲς καὶ ἀλλόφρονες ἔτρεχαν μέσ' στὶς ἐρημιές. Τί ἦταν; Μία λέξι· «**δαιμονιζόμενοι**» (Ματθ. 8,28).

Θὰ πῆ κάποιος· Παραμύθια· **δὲν ὑπάρχουν** διάβολος, δαίμονες, δαιμονιζόμενοι.

Θὰ ἤθελα κ' ἐγώ, ἀγαπητοί μου, νὰ μὴν ὑ-

πάρχη διάβολος. Ἐν τούτοις **ὑπάρχει**. Δὲν εἶνε φάντασμα· εἶνε πραγματικότητα, ὄντοτητα. Τὸ ὅτι ὑπάρχει διάβολος τὸ ἀποδεικνύουν πολλὰ ἐγκλήματα, ποῦ κατ' ἄλλο τρόπο δὲν ἐξηγοῦνται. Μεγάλοι ψυχολόγοι, γιὰ ἀνθρώπους ποῦ διέπραξαν μεγάλα ἐγκλήματα, μιὰ ἐξήγησι βρίσκουν· ὅτι διατελοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι μιᾶς ἀόρατης κακοποιοῦ δυνάμεως. Στὴ γλῶσσα τῆς Γραφῆς αὐτοὶ ὀνομάζονται «**δαιμονιζόμενοι**». Ὅτι ὑπάρχει διάβολος καὶ δαίμονες τὸ βεβαιώνει περισσότερο ὁ Χριστός, ποῦ ἦρθε στὸν κόσμον «**ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου**» (Ἀ' Ἰω. 3,8). Τέλος, ἂν κανεὶς ἐξακολουθῇ ν' ἀμφισβητῇ ὅτι ὑπάρχει διάβολος, ἄς πάη στὸν Ἅγιο Γεράσιμον τῆς Κεφαλονιάς. Ἐκεῖ μαζεύονται δαιμονισμένοι· ἀλλ' ὅταν παρουσιαστῇ ὁ ἱερεὺς με τὸ σταυρὸ ποῦ κρατοῦσε ὁ ἅγιος, φωνάζουν τρέμοντας· «Μᾶς ἔκαψες, Καψάλη!» (Καψάλη λένε τὸν ἅγιο Γεράσιμον).

Ἐπὶ ὑπάρχει λοιπὸν διάβολος. Ἀλλὰ δὲν χρειάζεται νὰ πᾶμε στὴν Κεφαλονιά γιὰ νὰ τὸ δοῦμε. Ρίξτε μιὰ ματιὰ στὴν καρδιά σας, ἰδίως **οἱ νέοι**, καὶ θὰ δῆτε ἐκεῖ τὴν ἐπίδρασι τοῦ σατανᾶ. Θὰ δῆτε **ὁμοιότητες**, ἴδια συμπτώματα με τοὺς νέους τοῦ εὐαγγελίου. Ὑπενθυμίζω μερικά.

● Πρῶτη ὁμοιότης. Οἱ δύο δαιμονιζόμενοι **δὲν ἔμεναν στὸ σπίτι**. Μέσα τους μιὰ φωνὴ ἔλεγε· «Φύγε ἀπ' τὸ σπίτι». Δὲν νομίζετε ὅτι ἡ ἴδια φωνὴ ἀκούγεται καὶ σήμερα; Ἐνῶ τὸ σπίτι εἶνε παράδεισος, κάποιος ἔρχεται καὶ ξεσηκώνει τὸ νέο· «Φύγε», τοῦ λέει· «Τί κάθεσαι; πῶς ὑποφέρεις τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα σου;...». Εἶνε φωνὲς δαιμονικοῦ πνεύματος. Εἶνε δὲ καὶ ζωγράφος φοβερὸς ὁ διάβολος· ζωγραφίζει τὸ σπίτι σὰν κόλασι, καὶ τὴν κοινωνία ἔξω σὰν παράδεισο. Ἔτσι φεύγουν κατὰ χιλιάδες, κορίτσια ἰδίως, καὶ κλαῖνε οἱ γονεῖς. Αὐτὸ παρατηρεῖται παγκοσμίως· τὸ γνωρίζει ἡ ἀστυνομία. Δέχτηκα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸ Βανκουῆβερ τοῦ

Καναδά. Ήταν μιὰ μάνα. «Κλάψε με», λέει, «πότερ· κάνε προσευχή. Πρὸ δέκα ἡμερῶν ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι ἡ πρώτη κόρη μου, καὶ χάθηκε. Ψάχνουμε καὶ δὲν τὴ βρίσκουμε. Ποῦ εἶνε τὸ παιδί μου;...», καὶ ἔκλαιγε γοερά.

● Θέλετε ἄλλη ὁμοιότητα; Οἱ δύο δαιμονιζόμενοι ἔφυγαν ἀπ' τὸ σπίτι καὶ ποῦ πῆγαν; Στὸ νεκροταφεῖο· κοιμοῦνταν μέσα **στὰ μνήματα**. Καὶ οἱ νέοι ποὺ φεύγουν σήμερα ἀπὸ τὸ σπίτι πάνε σὲ ἄλλα «μνήματα». Ποιά εἶν' αὐτά; Εἶνε τὰ διάφορα **κέντρα διασκεδάσεως**· ἀπὸ καφετέριες μέχρι σκυλάδικα γέμισε ὁ τόπος. Ἐκεῖ κάθονται ὦρες ὀλόκληρες, καὶ τὸ πρῶτὸ βγαίνουν σὲ ἀθλία κατάστασι.

● Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλη ὁμοιότητα. Οἱ δύο δαιμονιζόμενοι, ἐνῶ ἦταν ντυμένοι, ξαφνικὰ ἔσχισαν τὰ ροῦχα τους καὶ παρουσιάστηκαν **γυμνοί**, ὅπως τοὺς γέννησε ἡ μάνα τους. Νά καὶ οἱ σημερινοὶ νέοι. Τί κάνει σήμερα τὸ κορίτσι; Ὁ σατανᾶς τῆς λέει· «Γδύσου!». Κι αὐτὴ ὑπακούοντας στὸ πνεῦμα τῆς μόδας γυμνώνεται. Ὡ Ἑλληνίδα, ποῦ κατάντησες! Ἡ φωνὴ «Γδύσου!» δὲν εἶνε τοῦ Θεοῦ, τῶν πατέρων, τῆς ἱερᾶς παραδόσεως, τῶν διδασκάλων τοῦ γένους μας· εἶνε φωνὴ δαιμονική. Εἶχα διαβάσει –κ' ἔκλαψα–, ὅτι τὰ παλαιὰ χρόνια, ὅταν ἀρρώσταινε ἡ γυναίκα, δὲν ἔδειχνε τὸ κορμί της οὔτε στὸ γιατρό! Εἶχε ντροπὴ. Ἄντέστε τώρα στὰ κέντρα καὶ στὶς πλάζ, δεξιά - ἀριστερά, νὰ δῆτε· σὰν τὰ κρέατα ποὺ κρεμᾶνε οἱ χασάπηδες ἀπ' τὰ τσιγγέλια... Γυναίκα χωρὶς ντροπὴ δὲν ἔχει καμμιά ἀξία. Τὸ ἄρωμα τῆς γυναίκας εἶνε ἡ σεμνότητα.

● Μοιάζουν λοιπὸν οἱ νέοι σήμερα μὲ τοὺς δαιμονιζόμενους, διότι φεύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι, διότι μένουν στὰ «μνήματα», τὰ βρωμερὰ κέντρα, καὶ διότι πετοῦν τὰ ροῦχα τους καὶ παρουσιάζονται ξεγυμνωμένοι. Μοιάζουν ἀκόμα στὸ ὅτι **σπάζουν τὰ δεσμά**. Ἐκείνους τοὺς ἔδεναν μὲ ἀλυσίδες καὶ τὶς ἔσπαζαν. Καὶ οἱ νέοι σήμερα; Τί κρίμα! Συμβουλευεῖ ὁ πατέρας, ἡ μάνα, ὁ παππούς, ἡ γιαγιά, ὁ παπᾶς, τὸ σχολεῖο, ὁ δάσκαλος, ὁ καθηγητής. Αὐτοὶ τίποτα! Ἔχετε δεῖ ἀχαλίνωτο ἄλογο; ἔτσι ἔγινε τώρα ἡ νεολαία μας, ἀχαλίνωτα ἄλογα. Δὲν ἀκοῦνε πιά τίποτα καὶ κανένα. Ὅπως τὸ ἄλογο σπάει τὸ χαλινάρι, ἔτσι κι αὐτοί.

● Καὶ μιὰ τελευταία ὁμοιότης. Οἱ δύο δαιμονιζόμενοι εἶχαν γίνει **τρομοκράτες**· δὲν τολμοῦσε κανεὶς νὰ πλησιάσῃ στὸ μέρος τους. Ἄλλὰ καὶ τὰ παιδιά σήμερα εἶνε τρομοκράτες. Παίρνουν ναρκωτικὰ καὶ κάνουν ἐγκλήματα. Ἔγραψαν ἐφημερίδες, ὅτι ἕνας ναρκομανῆς

ἔσπασε τὸ κεφάλι τῆς μάνας του· τῆς τὸ ἔλειωσε – Θεέ μου Θεέ μου! φρικτὰ πράγματα.

* * *

Ὁ Ῥώσος συγγραφέας Ντοστογιέφσκυ ἔγραψε τὸ ἔργο «Οἱ δαιμονισμένοι», ὅπου περιγράφει ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του. Ἄλλ' ἂν ζοῦσε σήμερα, θὰ ἔγραφε «**Οἱ σύγχρονοι δαιμονισμένοι**», ποὺ εἶνε ἀπείρως χειρότεροι.

–Μὰ πολὺ τραγικὰ τὰ λές. Μᾶς ἀπελπίζεις. Ὅχι, δὲν σᾶς ἀπελπίζω. Δόξα τῷ Θεῷ, κοντὰ στὸ Χριστὸ δὲν ὑπάρχει ἀπελπισία· ὑπάρχει λύτρωσι καὶ σωτηρία, ὑπάρχει ὁ **νικητῆς** τῶν δαιμόνων. **Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**, αὐτοὺς ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς κρατήσῃ τὸ σπίτι καὶ ἔμεναν μέσα στὰ μνήματα, αὐτοὺς ποὺ ἦταν τρομοκράτες τῆς κοινωνίας καὶ τοὺς ἔδεναν μὲ ἀλυσίδες, τοὺς ἔκανε ἡμερὰ ἀρνάκια. Συνεπῶς **ὑπάρχει ἐλπίδα**. Καὶ οἱ σημερινοὶ νέοι, ὅσο καὶ ἂν ἡ καρδιά τους ἔξη τώρα ἄλλο προσανατολισμό, μποροῦν, ἂν θέλουν, νὰ βροῦν τὸν ἴσιο δρόμο. «*Ὅσοι πιστοί*», λοιπὸν (θ. Λεϊτ.). Καὶ ἕνας μέσα στοὺς ἕκατὸ νέους νὰ σωθῆ, θὰ εἶνε μεγάλο καλό.

Νέοι! Νὰ **συνδεθῆτε μὲ τὸ Χριστό**, ποὺ εἶνε ὁ νικητῆς τῶν δαιμόνων. Ὁ Χριστὸς ὄχι μόνον ὁ ἴδιος νίκησε τοὺς δαίμονες κατὰ κράτος, ἀλλὰ θὰ δώσῃ καὶ σ' ἐσᾶς τὴ δύναμι νὰ τοὺς νικήσετε. Γι' αὐτὸ στὴν Ἐκκλησία ὀνομάζεται καὶ «**νικοποιός**»· νικητῆς ὁ ἴδιος, κάνει καὶ τοὺς ἄλλους νικητᾶς. Ὅπως μιὰ συσκευή, ὅταν συνδεθῆ μὲ τὴν πρίζα, παίρνει ἠλεκτρισμό, ἔτσι κ' ἐσεῖς.

Πλησιάστε Τον λοιπὸν. Ἄλλ' ὄχι μὲ ψέματα, ὄχι μὲ μισὴ καρδιά. **Δώστε Του ὅλη τὴν καρδιά σας**. Κλαίω ἐκείνους ποὺ δίνουν τὴν καρδιά τους ὅλη ὄχι στὸ Χριστὸ ἀλλὰ σ' ἕναν ἀτελῆ ἄνθρωπο. Μιὰ κοπέλλα ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε· –Γνώρισα κάποιον καὶ τὸν θεώρησα ἄγγελο. Ἡ μάνα κι ὁ πατέρας μοῦ ἔλεγαν· Θὰ δυστυχήσῃς κοντὰ του. Δὲν ἄκουσα κανένα. Αὐτὸς λοιπὸν μὲ ἄφησε 5 μηνῶν ἔγκυο, πῆρε ἀεροπλάνο κ' ἔφυγε στὴν Αὐστραλία... Τώρα ἡ κοπέλλα φωνάζει καὶ κλαίει, καὶ θέλει ν' αὐτοκτονήσῃ.

Λοιπὸν, προσέξτε καλά, γιὰ νὰ μὴν κλάψετε πολὺ. Τὴν καρδιά σας ὄχι σὲ ἀνθρώπους ἐκμεταλλευτὰς καὶ ὄχι στοὺς δαίμονες. Τὴν καρδιά σας, παιδιά μου, ὅλη στὸ Χριστό, ὅλη στὸ Θεό, «*Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου*» (Δευτ. 6,5. Μαρκ. 12,30). Κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τ' ἀστέρια δὲν ὑπάρχει ἄλλος πῶς **ἀξιαγάπητος νυμφίος** τῶν ψυχῶν μας ἀπὸ τὸ Χριστό. Ὅν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**